

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 4 (30) 15DE JÄARGANG
27 Juli 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

De vliegtocht Amsterdam-Batavia V.V.

Zaterdagmiddag l.l. is de Fokker VII A, H. N. A. D. P. met zijn passagiers en bemanning behouden en wel op Schiphol teruggekeerd. De tocht Amsterdam-Batavia heen en terug werd in vijf en een halve week volbracht, waaronder begrepen een week oponthoud in Indië. Talrijke autoriteiten en een enthousiaste menigte waren bij de aankomst op Schiphol aanwezig. Links: een direct na de landing gemaakte groep. 1. Mr. Van Lear Black; 2. Scholte, piloot; 3. Geysendorffer, piloot; 4. Gen. Snijders; 5. Mevr. Geysendorffer; 6. Mevr. Scholte. Rechts: Generaal Snijders overhandigt Mr. Van Laer Black namens het comité Holland-Indië-vlucht een krans.

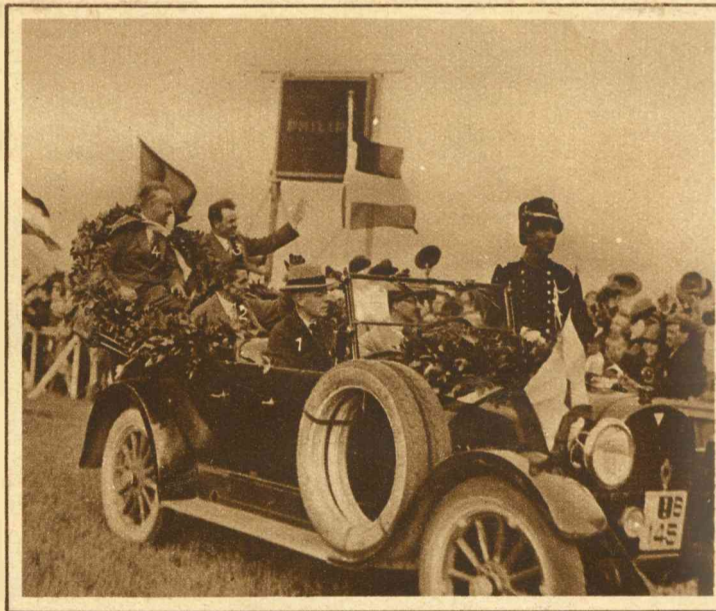

Links:

Het groote moment: de FVIIA raakt bij den landingscirkel op Schiphol weer voor't eerst den Hollandschen bodem.

Rechts:

1. Mr. Van Lear Black; 2. Weber, mecanicien; 3. Geysendorffer en 4. Scholte, die allen vier benoemd zijn tot ridder in de orde van Oranje-Nassau, tijdens hun zegetocht op Schiphol.

Groep van de bemanning, Mr. v. Lear Black en autoriteiten, die zich des avonds in Hotel de l'Europe aan een feestmaaltijd vereenigden.

Doortje van het Stadhuis.

preken we te boud, wanneer we beweren, dat vele Engelschen en Amerikanen deze stad beter kennen dan menig Hollander? We gelooven het niet. Talrijk zijn de vreemde toeristen, die er elken zomer een bezoek brengen, vooral om de monumentale gebouwen te bewonderen.

Bolsward, ontstaan aan de oude Middellzee, die diep het land binnendrong, was reeds vroeg een stad van betekenis. Gesticht in den Frankischen tijd, ontving het van Karel den Groote het recht tot het voeren van het keizerlijke wapen: de dubbele adelaar op een veld van goud. Ook na het verdwijnen van de Middellzee bleef de handel bestaan. In 1422 werd de stad door keizer Sigismund opgenomen in het machtige verbond der Hanze.

Detail van den preekstoel in de Grootte Kerk.

Ook later moet de stad tijden van groeten bloei gekend hebben. Dat blijkt wel zeer duidelijk uit den bouw van het fraaie Stadhuis. Uit het opschrift van een gevelsteen kan men afleiden, dat het tegenwoordige Raadhuis in de jaren 1613-1616 op de grondslagen van een vroeger gebouw werd opgetrokken. De hoofdingang van het uit architectonisch oogpunt zeer fraaie gebouw is gelegen in de Marktstraat. Een monumentale stoep in Rococostijl, in 1765 inplaats van den oorspronkelijken toegang aangebracht, leidt naar de vestibule, de vroegere Vierschaar. Van hier voert een trap naar de fraaie en typische Raadzaal met haar hoogen schouw met karyatiden, haar balkzoldering met beeldhouwde corbeaux onder de moerbalken, haar rijk beeldhouwde toegangsdeur.

Ook uitwendig is het Stadhuis een lust voor de oogen. Vooral het niet in de as liggend middengedeelte met den hoofdtoegang is met zijn fraaien topgevel en de zich daarboven verheffende schilderachtige toren van ongewonen rijkdom. De gevels zijn gemetseld van kleine roode baksteen, waartusschen banden van zandsteen. Daarvan

BOLSWARD

zijn ook gemaakt de gevellijsten, kapiteelen, bazementen, sluitsteenen, balustraden en beeldhouwwerken.

Veel schoons biedt ook de Grootte- of Maartenskerk, ook wel Oldehove genoemd. Dit in den tijd van 1446 tot 1466 opgetrokken gebouw wordt algemeen voor het mooiste bedehuis van Friesland gehouden. Bezienswaardig zijn de fraai gesneden preekstoel, de mooie koorbanken en het kostbare orgel. Vele Friezen van edelen bloede liggen hier begraven, terwijl er in 1823 een gedenksteen geplaatst werd voor den Frieschen dichter Gijsbert Jacobs. In het monumentale kerkgebouw worden mede bewaard de koorbanken, afkomstig uit de Kleine- of Broerkerk, een overblijfsel van het vroegere Franciscaner-klooster en een der oudste godshuizen van ons land. Vermelden we

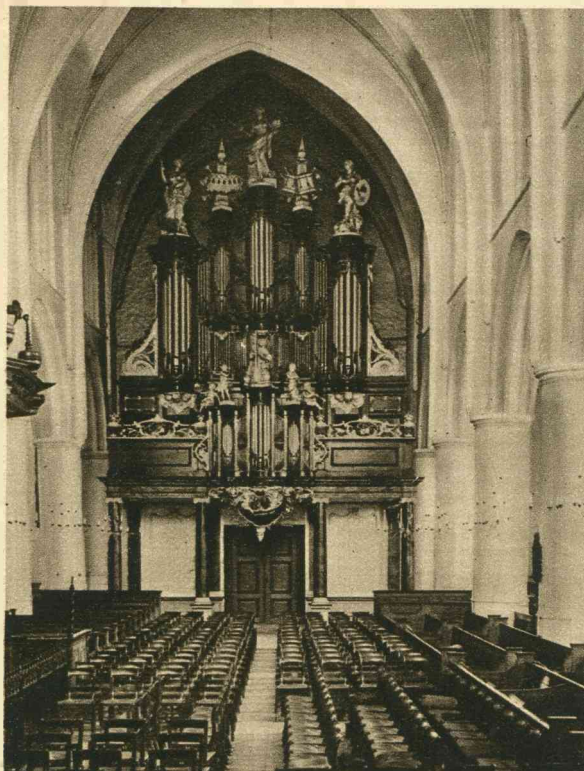
Het Stadhuis.

ten slotte nog het St. Anthony Gasthuis, welks bestuurders voor een dertig jaren den Raad in staat stelden het fraaie Stadhuis te restaureeren, dan hebben we in ruwe trekken het meest bezienswaardige van het oude stadje met zijn schilderachtige grachtjes geschetst. R. H. H.

ILLUSIES

oen Mia nog maar een kleine hummel van vijf jaar was, was zij reeds de oogappel van haar vader en moeder.

John zag in kleine Mia het evenbeeld van groote Mia, alleen paarde het kleintje reeds op zeer jeugdigen leeftijd

Intérieur van de Grootte Kerk.

Fraaie beeldhouwde deur in de Raadzaal van het Stadhuis.

een verbazingwekkende, resolute zelfstandigheid aan een opmerkelijken zin voor humor, een eigenschap, waarop groote Mia, die een lieve, aanhankelijke, intelligente vrouw en een liefhebbende moeder was, niet kon bogen.

„Vader,” had kleine Mia op zekeren dag verkondigd, „ik vind het beter als je moeder voortaan maar anders noemt, want als we alle twee Mia heeten, weet ik nooit wie je bedoelt, als je roept.”

En als vanzelfsprekend aannemend, dat aan dit billijke verzoek zou worden voldaan, had zij er bij gevoegd: „Hoe wil je heeten, Moesje?”

„Eulalia of Amalazwinta,” stelde Vader voor, maar Moeder vond, dat de nieuwe naam toch een beetje op den ouden moest lijken.

De koorbanken in de Grootte Kerk

„Mary?” bedacht Vader.

„Dat kan wel . . .” vond Moeder en zoo werd dus besloten.

Als kleine Mia druk met haar poppen en haar theeserviesje in de weer was, kon Mary soms opeens zeggen: „Als je groot bent, kleintje, dan zul je ook trouwen en een heeleboel echte kindertjes hebben en een echt moedertje zijn . . .”

„Ja, ja!” juichte het kind. „Als ik groot ben, ga ik trouwen . . . met een heeleboel rijtuigen.”

„Als jij trouwt, krijg je een glazen koets met zes witte paarden, hoor prul, net als Asschepeester!” beloofde Mary. De levendige fantasie van het kind ging hier dadelijk op in.

„En een witte japon? Met een langen sleep?”

„Een witte japon met een heel langen sleep, wel zoo-o-o lang!” wees Mary.

Vaak zag zij in gedachten haar meisje reeds opgegroeid tot een beeldschoone jonge vrouw, en ontelbare malen droomde zij den droom van alle moeders, die door alle eeuwen heen steeds gemeend hebben, dat haar kinderen voorbestemd zouden zijn tot iets buitengewoons.

Bij voorkeur stonden haar gedachten stil bij de toekomst.

stige bruiloft. — Die trouwdag, dien zij in het ver verschiet wist als een blijde belofte, was voor haar langzamerhand geworden tot een luisterrijken feestdag, waar zij ongemerkt naar toe leefde en waarvan haar gedachten onophoudelijk waren vervuld.

„Als ik trouwen ga, krijg ik een glazen koets met zes witte paarden . . . Moeder heeft het zelf gezegd . . .” vertelde Mia aan haar twee buurtjes, den mageren, spichtigen Wim en de roodharige Lotty.

„Och, je bent mal, zooiets bestaat niet!” vond Lotty, maar Wim keek Mia vol heimelijke bewondering aan.

Van een mager kind met te lange armen en beenen en een paar groote, grijze, vragende oogen in een bleek snuitje, groeide Mia op tot een uit haar krachten gegroeid, onhandig veulen, otembaar van jongensachtige baldadigheid en tegelijkertijd van een vroegrijpe intelligentie, die haar leeraren verbaasd deed staan en haar ouders de overtuiging schonk, dat zij de moderne jeugd niet altijd heelemaal konden begrijpen.

Toen Mia achttien was, bezat zij een melkblanke teint, een goudblond geshingeld kopje met een diepen, koperrooden weerglans, een onberispelijk lenig, slank figuur en een onweerstaanbare charme, die haar tot een der meest gevierde meisjes van haar kring maakten.

Mia bezat vrienden en vriendinnen bij de vleet en het groote landhuis weerklonk des zomers van de joelende stemmen der jonge logé's.

Zij had het vanzelfsprekend gevonden, dat zij zou studeeren. Haar moeders voorstel om spoorstudente te worden en tusschen Laren en Amsterdam op en neer te reizen had zij echter als bespottelijk verworpen.

„Paps, ik mag toch echt studeeren, hè?” had zij gebedeld.

En het volgende studiejaar had haar op een paar gezellige kamers te Leiden geïnstalleerd gevonden.

Mia studeerde met het grootste gemak. Haar geest ontplooidde zich als een open bloem en nog sterker dan voorheen scheen haar persoonlijkheid die zekere onontkoombare charme uit te stralen, die zoo oneindig veel meer beteekent dan uiterlijkschoonheid alleen.

Met moederlijken trots zag Mary, hoe Mia beloofde een bijzondere vrouw te zullen worden en meer dan ooit waren haar gedachten bij den luisterrijken feestdag, die eenmaal . . . ongetwijfeld . . .

Vaak sprak zij er over met Mia, die dan altoos een ongeduldig gebaar placht te maken alsof het onderwerp haar pijnlijk was.

„Als jij eens gaat trouwen, kindje,” zeide Mary dan, „dan begin ik maanden tevoren al met alle voorbereidselen, zoodat alles precies gaat zooals het moet en niet iedereen op het laatste nippertje moet vliegen en hollen om alles in orde te krijgen. Een groot feest eischt wel degelijk een langdurige voorbereiding,” heette het; of een andere maal was het: „Ik heb in de courant gelezen, dat bij een groote, adellijke bruiloft in Engeland zes kleine jongetjes in lichtblauw fluweel als page dienst deden. Zou jij dat ook niet willen hebben?”

„Laat u me toch met rust! Ik heb nog niet eens een man!” riep Mia soms ongeduldig uit en tot den nog steeds onafscheidelijken Wim, die nu student aan de M.T.S. was, sprak zij wrevelig: „Die pronkbruiloft van mij in de verre toekomst is een stokpaardje van moeder en het mooiste is, dat ik heelemaal niet wil trouwen en als ik ooit trouw, dan ga ik alleen maar even naar het stadhuis. Van al die malle, ouderwetsche drukte moet ik niets hebben!”

„Zeg John,” vroeg Mary een jaar later, „is het jou ook opgevallen, dat Mia een ontzettende flirt wordt?”

„Is . . .” antwoordde John veelbeteekenend.

„Moeten we dat nu maar zop stillietjes laten gaan — of . . .” weifelde Mary.

„Wat wil je er aan doen?” vroeg John schouderophalend.

Hij kon niet hebben, dat er iets tegen het geliefde dochtertje werd gezegd, zelfs niet door Mary.

Hij zag heel goed, dat Mia op weg was, een onverbeterlijke, coquette flirt te worden, maar hij hoopte tegen beter weten in, dat dit vanzelf wel weer terecht zou komen.

Er was nog iemand anders, die dit met leede oogen aanzag en dat was Wim, het eertijds magere, spichtige buurjongetje, dat zich ontwikkeld had tot een flinken breedgeschouderden jongen reus.

Eenige jaren verliepen en toen Mia voor haar kandidaats aan het werken was, trok een nieuwe bewoner in de groote, nieuw gebouwde villa aan den overkant.

„'t Is een jonkheer en hij is ongetrouwd en hij heeft drie jachthonden en een racewagen,” wist Mia den eersten dag al te vertellen.

„Kind, hoe weet je dat allemaal?” vroeg Mary verbaasd.

Zij stelde zich voor, hoe zij het huis aan den overkant met bloemen zou versieren als het jonge paar terugkwam van de huwelijksreis.

Zij voelde zich nog zoo jong, heelemaal niet het type van de schrik-inboezemende schoonmoeder.

Zij vroeg catalogussen aan van lingeriewinkels en heimelijk zocht en keurde zij en kocht in gedachten heele winkels leeg.

Een stille opgewondenheid maakte zich van haar meester nu het lang verbeide eindelijk zou gebeuren. Bij voorbaat leefde zij al in een feestoes. Zij bedacht ettelijke plannetjes voor feestelijkheden. Herhaaldelijk ging zij naar de stad en dan zwelgde zij in den aanblik van meubelwinkels en uitstallingen van huishoudelijke artikelen.

„Alles zal in de puntjes in orde zijn . . . als voor een prinsesje . . .” hield zij zich voortdurend voor en telkens

ging zij even stillietjes kijken in de kast in de logeerkamer, waar de zware coupons linnen en katoen, de stukken fijn batist en kant lagen, die zij toch maar vast had gekocht. „Het was toch uitverkoop en het was nooit weg,” praatte zij zichzelf in. „We hebben tijd genoeg om alles te maken.”

Telkens trachtte zij als vanzelf het gesprek op Mia's huwelijk te brengen.

„Als jij eens trouwt, kindje . . .” begon zij dan, maar Mia liep gewoonlijk kregel de kamer uit.

Op een avond niet lang daarna werden John en Mary uit hun eersten slaap opgeschrikt door Mia, die, thuiskomend van een partijtje, hun kamer binnenschreef . . .

„Hè, toe, worden jullie eens gauw wakker . . .” klonk haar heldere, jonge stem. „Ik heb jullie groot nieuws te vertellen. Ben jullie wakker? Alle twee? *Ik ga trouwen!*”

Mary was klaar wakker. Zij droomde net, dat de bruidsstoet onder orgeltonen de kerk binnenschreef . . .

„Kind . . .!” riep zij uit. „Dus toch!”

„Ja . . . Wim heeft een betrekking gekregen in Amerika . . . we trouwen direct, Woensdag, geloof ik, met een speciale vergunning en dan gaan we een week naar Parijs en den vijftienden gaat de boot.”

Mary wreef zich de oogen uit. Het duizelde haar.

„Wat zeg je toch? Wim? Welke Wim . . .?”

„Nu, Wim-van-hiernaast, natuurlijk!” antwoordde Mia stralend.

Een week later sloop John behoedzaam de ontredderde meisjeskamer binnen. Vloepapier en bloemen lagen hier en daar op den grond . . . , een lade stond open, een kastdeur gaapte . . . , op het bed, haastig neergegoot, de bruidsjapon . . . , op de toilettafel een ineengerold,

Oud 's-Hertogenbosch — Gezicht op de Dieze.

„O, ik heb hem gesproken op den weg en morgen ga ik met hem tuffen,” antwoordde Mia achteloos.

Mary besloot, hiervoor een stokje te steken, maar al haar voornemens baatten al heel weinig. Mia afficheerde zich zoo openlijk met Jhr. Stricker, dat er al heel spoedig praatjes liepen over een engagement.

„Waarom kun je je toch nooit met een man vertoonen zonder dat er gekletst wordt?” vroeg zij gemelijk aan Wim.

„Ben je met dien man geëngageerd of niet?” wilde Wim weten.

Mia stak een sigaret op en blies hem een rookwolkje in z'n gezicht.

„Beste jongen, ik weet het heusch niet,” geeuwde ze.

„Zou ik maar niet vast aan de voorbereidselen beginnen voor het uitzet?” vroeg Mary, maar John vond het wel wat voorbarig.

Meer dan ooit gaf Mary zich over aan toekomstdromen. Zij zag Mia al als meesteres in het groote huis aan den overkant.

„Ten minste heerlijk dichtbij,” peinsde ze. Zij kende den jongen man slechts vluchtig, maar zij had heel wat over hem gehoord en dat was niet allemaal onverdeeld gunstig geweest.

vochtig zakdoekje.

Voor het raam, met haar rug naar hem toegekeerd, stond Mary. Haar schouders schokten.

„Nu is ze voorgoed weg . . . en zoo ver . . . en . . . en . . . ik had er me zooveel meer van voorgesteld . . .” snikte zij . . . „En weet je, John, wat ze zei? U met uw eeuwig gepraat over mijn trouwdag, ik heb altijd gemeend, dat u me de deur uit wou hebben!”

„Het is toch een echte bruiloft geweest,” trachtte John haar te troosten.

„Een trouwpartij aan huis . . .” smaalde Mary, en met een zucht: „Als kinderen klein zijn, dan denk je, geloof ik, altijd, dat je later ook alles zult kunnen bedisselen en je maakt plannen voor hun toekomst . . .”

„Dat is het juist,” merkte John op, „in de plannen, die ouders voor hun kinderen maken, ruimen zij voor zichzelf ook een plaatsje in, maar in de plannen, die de kinderen zelf voor hun toekomst maken, is meestal geen plaats voor de ouders. Maar het kind is gelukkig,” sprak hij met een vermoed handgebaar en zijn stem klonk niet zoo heel vast.

En toen trachtten zij mekaar maar zoo'n beetje te troosten.

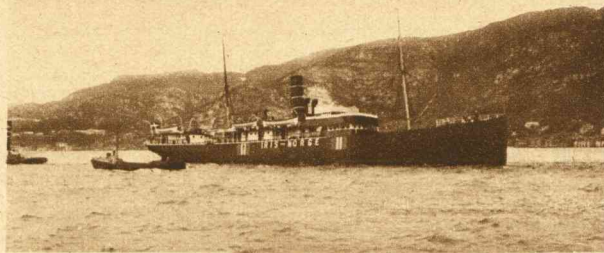
NAAR NOORWEGEN OVER ZEE

De in Holland sedert jaren bekende zomertocht naar Noorwegen is wel die over zee van Rotterdam naar Stavanger en Bergen met de „Iris” of de „Zeta”, twee geriefelijke booten van de „Bergenske Dampskibsselskab”. Toen wijlen de heer Lisonne, de oprichter van het reisbureau Lisonne, zijn gezelschapsreizen naar Noorwegen persoonlijk leidde, werd steeds van deze booten gebruik gemaakt en altijd met succes. Van Stavanger of Bergen uit werd dan de reis in het „binnenland” ondernomen. En nog steeds genieten toeristen, liefhebbers van een versterkende zeereis, van hun verblijf op deze schepen.

Sigrid Undset, De Bruidskroon. — Een boeiende roman van blijvende litteraire waarde. — A. W. Sijthoff's Uitg. Mij, Leiden.

J. H. F. Kohlbrugge, Practische Sociologie. Deel IV, De Zorg voor de Jeugd. — J. B. Wolters, Groningen, Den Haag.

Karin Michaelis, De Zeven Zusters. — Een geestig en vlot geschreven boek, dat zich uitmuntend voor vacantielectuur leent. A. W. Sijthoff's Uitg. Mij, Leiden.

„De Iris” op weg van Rotterdam naar Bergen.

De „Meteor” in den Naerofjord.

's Zaterdags vertrekkend uit Rotterdam, is men reeds Maandagavond laat in Bergen. Op deze reis krijgt men den eersten indruk van den eilandengordel, welke de kust van Noorwegen tegen den Atlantischen Oceaan beschut. Aansluiting wordt te Stavanger verkregen op de booten naar den Hardangerfjord en te Bergen op de booten naar den Sognefjord, Nordfjord en naar Molde, Thronhjelm, Noordkaap. De bekende jachten „Stella Polaris” en „Meteor”, geheel ingericht voor het toeristenvervoer, voorzien van de modernste gemakken, laten jaarlijks duizenden reizigers genieten van de schoone natuur bij de Noorsche fjorden en kusten.

Te Bergen aangekomen, verzuime men niet een uitstapje met het bergspoor te maken naar Fløien. Met dit kabelspoor is men in een kwartiertje boven en men geniet zoowel gedurende den rit als boven de mooiste vergezichten over berg, fjord en zee. Een geheel nieuw restaurant biedt gelegenheid tot uitrusten na een wandeling over den bergkam.

BERICHT.

Hierbij brengen wij onzen „Kinder-fotowedstrijd” in herinnering, dien wij in „Panorama” van 1 Juni l.l. uitschreven, en waaraan vele geld- en andere prijzen zijn verbonden.

Voor nadere bijzonderheden verwijzen wij naar het hiervoor genoemde nummer van ons blad.

Panorama van Bergen, gezien van het kabelspoor uit.

Het nieuwe restaurant op den fløiberg.

ONZE VACANTIE-PRIJSVRAAG

4

5

6

Hierboven reproduceeren wij het tweede (laatste) drietal foto's van onze vacantie-prijsvraag. Voor de voorwaarden en de bedoeling van dezen wedstrijd verwijzen wij naar ons vorige nummer, waarin wij alles uitvoerig mededeelden. Als prijzen stellen wij beschikbaar: een van f 25.—; een van f 15.—; twee van f 5.—; vier van f 2.50 en vijf reproducties, opgeplakt op houtcarton, gevernist en in fraaie

lijst geëncadreerd, van de op de eerste pagina van het vorige nummer afgebeelde schilderij „Molen te Hulshorst”. Bovendien zijn er nog talrijke troostprijzen disponibel. Wij vestigen er de aandacht op, dat alle prijzen in ieder geval onder de inzenders zullen worden verloot.

Van Heinde en Verre

KONING FERDINAND die na een langdurige ziekte in het Paleis te Boekarest is overleden.

KONINGIN MARIE VAN ROEMENIË, die steeds een belangrijke rol heeft gespeeld in de politiek van haar land en van wie men ook thans verwacht, dat zij op een of andere wijze den gang van zaken zal beïnvloeden.

De dood van koning Ferdinand van Roemenië

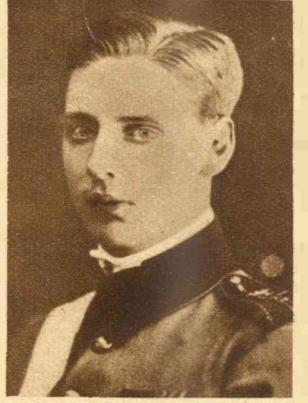
PRINS CAROL VAN ROEMENIË, 's konings oudste zoon, die indertijd vervallen van den troon werd verklaard, nadat hij zich van zijn vrouw, Prinses Helena, liet scheiden.

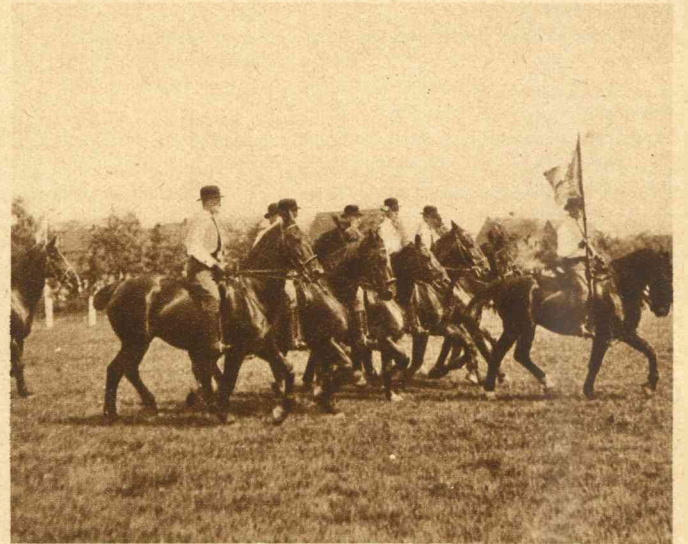
KROONPRINS MICHAËL, zoon van Prins Carol en prinses Helena, die tot koning van Roemenië is verklaard. De regeering wordt tot aan zijn meerderjarigheid waargenomen door een regenschapsraad.

KROONPRINSES HELENA, van wie prins Carol zich eenige jaren geleden liet scheiden om met Zizi Lambrino, een Française, te trouwen.

PRINS NIKOLAAS, van wien velen in Roemenië gaarne zouden zien dat hij in plaats van Michaël, koning van Roemenië werd.

Het concours hippique te Hoofddorp.

Woensdag 20 Juli werd te Hoofddorp een concours hippique gehouden, dat door de koninklijke familie werd bijgewoond. Links: de Koningin (1), Prinses Juliana (2) en de Prins (3) komen op het terrein aan. (4) Mr. A. Slob, burgemeester van Haarlemmermeer. Midden: Het luxe tuigpaard Great Barrier, dat den eersten prijs behaalde. Rechts: De Rijvereniging „Rijlust" van Zevenbergen, die den eersten prijs verwierf in haar afdeling.

De tweede sluisdeur voor IJmuiden

Een bijzonder fraaie foto, genomen bij het verlaten van de Maashaven. In het midden de deur. De beide voorste sleepboten — de „Gelderland" en de „Drenthe" — zwenken reeds naar links de Maas in. De achterste sleepboot, de „Nestor" fungeert bij dit moeilijke karwei als roer. Zoals onze lezers weten, is de deur na een voorspoedigen tocht des Woensdagnachts te IJmuiden aangekomen.

EEN DOCHTER VAN DELILA

DOOR P. HENRY WALLAGE

Ik hoop, Billy, dat je een paar prettige weken zult hebben," zei het kleine gastvrouwje hartelijk, terwijl ze haar beide handen op zijn schouders legde. „Je bent hier op Sunhill natuurlijk zoo vrij als een vogel, maar één ding moet je mij plechtig beloven: je mag niet verliefd worden op Sally Manfield!"

Billy Marshall glimlachte jolig. „Nee heusch, Billy, ik méén het! Ik wil niet kattig zijn, maar iedereen weet, dat het een harteloze kleine flirt is, die haar „scalpen" bij dozijnen telt en jij bent een veel te aardige jongen, om je over haar ongelukkig te maken!"

„Allright Mary, maak je niet bezorgd; je weet, ik heb een leeren hart en..."

„Billy!" Mary Gordon stampte met haar voetje. „Ik wil niet, dat je er zoo lichtvaardig overheen praat. Je bent véél te zeker van jezelf! Ze kan een schat zijn, als ze wil, en natuurlijk zal ze geen middel onbepoerd laten om je het hoofd op hol te brengen!"

„Mary," zei Billy Marshall met vroolijk glinsterende oogen, „je dwingt me om je in herinnering te brengen, wat jij je geen bovenmenselijke moeite gegeven hebt, om mij in te palmen, toen we allebei zestien waren! En toch, hier sta ik, een vrij man, en inplaats van mij is die arme Jack het kind van de rekening geworden!"

Vol verontwaardiging keerde Mary zich tot haar echtgenoot, maar deze trouwelooze heulde met den vijand en lachte zijn dreunenden lach, waarvoor hij beroemd was, zoodat ze als laatste redmiddel met waardigheid het terrein van den strijd verliet, met de opmerking, dat mannen soms echte naarlingen waren.

Billy had spoedig genoeg gelegenheid, om zich van de charmes der gevaarlijke Sally te overtuigen, want toen hij een kwartier later door de monumentale deur van het groote landhuis op het bordes wilde stappen, weerklonk buiten een geluid als van een aanstormenden cycloon en stooft de jongedame in kwestie, stoeiend met twee dol-uitgelaten honden, naar binnen.

De schok was zóó hevig, dat ze allebei gelijktijdig op den grond zaten.

Zóó verbluft keken zij elkaar aan, dat ze allebei in den lach schoten. Billy nam haar met goedkeurende blikken op. Ze zag er allerliefst uit; geen wonder, dat ze zooveel slachtoffers maakte.

„Naar aile uiterlijke kenteekenen te oordeelen," zei hij, „bent u juffrouw Manfield!"

„Ik zou het haast vergeten, maar het is wáár!" zei het meisje.

„Ik heet Sally, weet u," en ze wierp hem een van haar gevaarlijkste blikken toe.

„Sally zal het wezen dan," zei Billy. „Mijn naam..."

„Stil! Dat wil ik raden," viel ze hem vol vuur in de rede. „Mary heeft mij alles van de jongelui, die komen zouden, verteld; ik ben propvol met informaties! Laat eens kijken! Sam Goodwin? Die was lang en donker."

„Mijn beste vriend, maar hij is toevallig kort en blond."

„O hemeltje! Dan bedoel ik zeker Eddy Milton? Ik gooi den boel altijd zoo door elkaar!"

„Eddy is ook een vriend van mij, maar geen sterveling zou ons ooit voor tweelingen aanzien."

„Bent u dan misschien die vreeselijk beroemde Mr. Dean? Die had zulke zielvolle oogen!"

„De oogen accepteer ik, maar de beroemdheid moet ik helaas van de hand wijzen! Ik ben slechts een eenvoudige Marshall."

„Marshall? O, wat valsch! Daar heeft Mary mij niets van gezegd! Dat u komen zou, en wie u was, bedoel ik."

„Ik twijfel niet, of u zult dat gauw genoeg voor uwzelf uitvinden," zei Billy, met Mary's woorden nog versch in zijn geheugen.

„O, ze hebben je zeker al voor mij gewaarschuwd!" riep Sally en er begonnen lichtjes in haar oogen te dansen. „Nu, dan kan ik ook net zoo goed het masker afwerpen! Iedereen weet trouwens, dat ik op het oorlogspad ben en de vertwijfeling nabij. Ik heb al in een week geen aanzoek gehad."

„Ik wil je niet ontmoeden," zei de jongeman, „maar ik sta bekend als een onneembare vesting."

„Je bent veel te zeker van jezelf," zei Sally in onbewuste navolging van haar gastvrouw. „Wacht tot je mij in actie gezien hebt! Je zult nog uit mijn hand eten!"

Toen stond ze hem genadiglijk toe, haar op te trekken van den vloer, en rende het volgende oogenblik weer met de ooverdoovend blaffende honden naar buiten, Billy in een prettig-bespiegelende stemming achterlatend.

„Een lief kind," mompelde hij bij zichzelf, „en lang niet zoo gevaarlijk als haar reputatie. Ze kan je zoo onschuldig aankijken! Ik geloof, dat het alleen maar een beetje kattigheid van Mary was, om mij voor haar te „waarschuwen"!"

In de volgende dagen had hij evenwel gelegenheid te over, om dit onrijpe oordeel te herzien.

Het kon niet gezegd worden, dat de Gordons het hun gasten niet aangenaam wisten te maken, of dat er niet voldoende afwisseling van amusement was.

Zwemmen in het meer, roeien op de heerlijke breede rivier, wandel- of rijtochtjes door het heuvelland, autoritjes bij maanlicht en ideale terreinen voor alle vormen van sport en spel vormden slechts een deel van de heerlijkheden van Sunhill en toevallig vond Billy zich bij al deze genoegens zeer veel in Sally's gezelschap.

Of het toeval hier nu eigenlijk wel zoo'n groote rol in speelde, mag met reden betwijfeld worden, want het zijn niet alleen de motten, die in extatische doodsverwachting om een kaarsvlam fladderen! Het is ook een zeer geliefd tijdverdrijf van overmoedige jongelieden, die zoo erg zeker van zichzelf zijn!

En evenals de mot onfeilbaar eindigt met zich de vleugels te schroeien, zoo haar althans geen erger lot ten deel valt, zoo was ook Billy's overmoed bestemd om ten val te geraken.

Want toen de week nog pas half verstreken was, moest hij zich aan het eind van een volmaakt dag bekenen, dat hij verliefd was en niet zoo'n klein beetje, doch zwaar, intens en wanhopig!

Als hij er nog een oogenblik aan getwijfeld mocht hebben, dan zou zijn bloeddorstig verlangen om zijn besten vriend Sam Goodwin den hals om te draaien, hem wel uit den droom hebben geholpen!

Sam had zich namelijk van den eersten dag af tot Sally's verknochten slaaf verklaard en scheen vooral dien avond bijzonder in de gunst te staan. Hij monopoliseerde haar gewoon en had een weerzinwekkend aantal dansen met haar! Maar het ergste nog waren de dansen, die hij niet deed, doch die hij met Sally uitzat in een duister hoekje van het terras, van waar veel gefluister en onderdrukt gelach tot Billy doordrong, die met op elkaar geklemde tanden de eerste helle-folteringen der jaloezie onderging.

Er brak nu een rampzalige tijd voor den onfortuinlijken jongeman aan!

Wanneer ze aardig was tegen anderen, zag hij de

Het inwendige van de oude Kerk te Gouda.

wereld door een rood waas, maar nog veel verfijnder waren zijn kwellingen, als zij lief was tegen hem! Want in alles zag hij haar listen en pogingen om hem „uit haar hand te laten eten". Elke blik, elk gezegde, elke aanraking was niets dan een zorgvuldig bestudeerde zet van haar harteloos spel! En ze kón zoo lief zijn als ze wilde! Razend maakte ze je met haar oogen, met haar lach, met haar weeke stemmingen...

Meer dan eens stond Billy op het punt, om haar plotseling in zijn armen te nemen en dat lokkende roode mondje te kussen, maar dan stelde hij zich de triomf en onheilige vreugde voor, die haar op dat oogenblik van zijn val zouden bezielen en wist hij zich nog op het randje van den afgrond in te toemen.

Om onder dit alles toch nog den vroolijken, plagenden toon van hun gesprekken vol te houden, kostte hem een intense moreele inspanning, maar het moest, want als hij één oogenblik aan zijn stemming toegaf, zou zij merken, dat haar zoo naarstig nagestreefd doel al lang bereikt was.

Dat hij intusschen de eenige was, die niet openlijk aan haar voeten lag, prikkelde Sally tot steeds directer aanvallen. Zij troonde hem mee op allerlei uitstapjes en wist te bewerken, dat zij halve en ook wel heele dagen samen waren. Héél moeilijk viel haar dat niet, want de arme Billy wilde ten slotte niets liever, dan bij haar zijn, ondanks het feit, dat hij daarvoor het mes in eigen wonde ronddraaide.

Op den laten namiddag van een prachtige dag dreven zij in een wherry over het meer. Zacht rimpelde het water en een heerlijke geur vervulde de lucht. Sally leunde achterover in de kussens en keek haar slachtoffer met half gesloten oogen aan. Zij was dien middag zoo zacht en lief geweest, aanhalig bijna, dat Billy zich in een bitterzoet zelfbedrog had wijsgeemaakt, dat zij het méénde, en zich voor het eerst sinds vele dagen in een min of meer gelukkige stemming bevond. Lang hadden zij zich zwiingend laten voortdrijven, toen Sally de weldadige stilte verbrak.

„Billy, ben je wel eens verliefd geweest?"

De jongeman schrok op uit zijn liefelijke dromen.

„Verliefd?" herhaalde hij vaag. „Ja! O, ja; dikwijls!"

„En ik dacht, dat je zoo'n leeren hart hadt, Billy?"

Billy beet zich op de lippen. De kleine heks! „Nu ja," trachtte hij zich te redden, „het beste leer krijgt wel eens een krasje, dat beteekent niets!"

Even bleef het stil, toen vervolgde Sally: „Zie je, het is mij nog nooit overkomen en nu ben ik bang, dat als ik het eens werd, ik de symptomen niet zou herkennen."

Billy lachte bitter. „Vrees niet, dat je het niet merken zou," zei hij. „De gewaarwording is acuut en onmiskenbaar." — „Maar wat voel je dan, Billy? Kun je het niet eens beschrijven?"

Billy's gelaat was een studie, al dacht hij ook, dat hij zich volkomen beheerschte. Hij wilde een luchtig antwoord geven, maar zijn emoties werden hem te machtig en hij barstte uit in een waren stortvloed van woorden, die hem regelrecht uit het hart kwamen.

„Als je beurtelings heet en koud wordt, wanneer je bij het meisje bent, als je het eene oogenblik zou willen gillen van vreugde en het andere de kwellingen der vervloekten doorstaat, als je jezelf veracht om je zwakheid en toch op haar minsten kik bereid bent, een dwaas van jezelf te maken en als een woest verlangen je bezielt, om iedereen, die in haar nabijheid komt, te worgen, te villen en te vierendeelen, dan ben je verliefd!"

Er kwam een vreemde glans in Sally's oogen bij deze harts-tochtelijke ontboezeming, waarmee de jongeman zich, zonder het te beseffen, zoo bloot gaf.

„Goeie genade!" zei ze quasi-verschrikt. „Dat klinkt als volslagen razernij!"

„Dat is het ook!" zei Billy en deed een venijnigen riemslag in het water.

Een tijdlang bleef het stil.

„Billy," begon Sally weer, „zou je mij niet graag een zoen geven?" O, wat keek ze onschuldig, en tóch zoo vreeselijk ondeugend!

„Dòlgraag!" antwoordde de gepijnigde Billy met vuur. „Maar ik doe het niet!"

Als een watervalletje klaterde Sally's lach door de stilte.

„O, Billy, je bent een snoes!" juichte zij. „Alleen jij zou zoiets kunnen zeggen! En waarom wil je dan wel niet?"

„Ze zeggen, dat het nog erger is dan opium," bromde Billy, „als je het ééns geproefd hebt, laat het je niet meer los!"

De boot schuurde zachtjes tegen den kant. Ze stapten uit en wandelden naar huis terug. Hij, als steeds, in tegenstrijdige gevoelens verstrikt; zij ongewoon peinzend voor de levenslustige Sally.

De hall van het landhuis was uitgestorven. Aan den voet van de trap trok Sally met een plotselinge beweging zijn hoofd naar zich toe en gaf hem een onstuimigen zoen. Toen rende ze vliegensvlug naar boven.

Als verdund staarde Billy haar na; het stormde in hem! Een paar uur later liep hij nóg met zijn hoofd in de wolken, maar dien avond danste zij weer met Sam Goodwin en Billy, die het niet langer kon aanzien, ging naar buiten en nam de maan en alle sterren tot getuigen van haar perfiditeit.

„Comedie, alles vervloekte comedie!" mompelde hij bitter. Maar die zoen! Hij had gelijk gehad: het wás erger dan opium!...

Hoewel Billy gezworen had, dat hij nu niet langer met zich zou laten spelen en dat Sally hem niet meer meekrijgen zou, zat hij toch den volgende middag weer aan het stuur van zijn auto en naast hem zat de verleidster in een van haar liefste stemmingen. Als ze zóó was, was het een schat, en zwol Billy's hart van teederheid. De mensch onderscheidt zich nu eenmaal van een ezelt, doordat hij zich méér dan ééns aan denzelfden steen stoot!

Het doel van den tocht waren de grotten van Birnam. Eerst een paar uur met den auto en dan nog een heele wandeling langs een warnet van weggetjes en voetpaden, maar Sally wist den weg zooals ze met gloed van overtuiging beweerde. Ze was er immers wel tien keer geweest! Het pad kronkelde als een slang, splitste zich voortdurend in tweeën driesprongen en liep vele malen dood.

Billy had zich geheel aan Sally's leiding overgegeven, maar na eenigen tijd begon hij zich af te vragen, of een meisje eigenlijk wel ooit een weg onthouden kan!

Het einde was natuurlijk, dat de grotten niet gevonden werden en dat ook de terugweg zoek was.

Sally was erg berouwvol en in één woord aanbiddelijk, zoodat Billy weer een zwaren strijd met zichzelf te voeren had. Afgaande op den stand van de zon en Billy's woudloopers-instinct, vingden zij den tocht door het doolhof aan.

Het werd laat, het werd héél laat en het begon reeds duister te worden, maar er was een bijna volle maan, zoodat ze althans het pad nog konden zien.

Het moet tot Billy's eer gezegd worden, dat er geen woord van verwijt over zijn lippen kwam. Ze was ook zoo lief, Sally, je kón niet boos op haar zijn, en eigenlijk vond hij het toch ook wel héél idyllisch, zoo alleen met haar samen te zijn, in den heerlijken maanavond!

Toen ze het het minst verwachtten, stonden zij eensklaps op den grooten weg, waar ze ergens den auto hadden achtergelaten, doch welke richting ze kiezen moesten, was een open vraag.

Sally dacht rechts, maar gaf gedwee toe, toen Billy meende, het links te moeten zoeken.

Ze hadden nog geen drie passen gedaan, toen Sally struikelde en zich met een gil aan haar geleider vastgreep.

„Wat is er?" vroeg hij verschrikt.

„Ik heb mijn enkel verstuikt. O, Billy, ik kan niet lopen!"

„Doet het pijn?" zei hij met innige bezorgdheid in zijn stem.

„Ja, nogal! Laat mij hier maar zoolang achter, dan kun je den auto gaan zoeken."

„Geen sprake van," zei Billy vastberaden, „ik draág je!"

Sally protesteerde niet, maar liet zich gewillig oppakken en sloeg tot meerdere steun haar armen om zijn hals. „Wat draag je mij heerlijk, Billy!” zuchtte zij na een poosje. „O, ik ben zoo moe!”

Met wild kloppend hart stapte Billy voort. De zachte warme druk van zijn lieven last tegen zich aan, de heerlijke geur van haar en het betooverende maanlicht deden zijn laatste restje zelfbeheersching koortsig snel verdwijnen. Nog slechts één gedachte bezielde hem: dat hij haar liefhad en hij haar dicht tegen zich aan hield.

Veel te vlug vond hij den auto. Hij zette haar heel voorzichtig neer, maar liet haar niet los. Het klare maanlicht scheen op haar gezichtje, dat als in verwachting naar hem opgeheven was.

„Liefste!” mompelde hij als in een droom. Toen, met een plotseling ontwaken, klemde zijn armen zich vast om haar heen en kuste hij haar op de half-geopende lippen.

Sally gaf een gillette van vreugde en danste in opgewonden blijdschap om hem heen. „O Billy!” juichte zij. „Eindelijk! Ik dacht, dat je nooit...”

Een blik op zijn gezicht benam haar plotseling den adem. Hij was verschrikkelijk om aan te zien!

Bedrogen! In den val gelokt met die leugen van een verstuijken voet! Belachelijk gemaakt in zijn eigen oogen! Het besef, dat al zijn strijd en zelfbedwang voor niets waren geweest, maar vooral een blinde woede om haar onoprechtheid riepen primitieve instincten in hem wakker.

Ruw greep hij haar bij de schouders en schudde haar onzacht dooreen. „Zoo, dus dat was je spelletje, hè?” zei hij met snijdende minachting in zijn stem. „En ik, die mijn hart bijna brak, om de pijn, die je leedt!”

Bah! je bent een intrigante! Wel, je hebt nu je zin! Ik had je in woorden niet beter kunnen zeggen, dat ik gek, dol, krankzinnig op je was! De overwinning is jou. Volkomen! Je kunt trotsch zijn op je talent en op de wetenschap, dat je je reputatie verre overtreft! Je... je... ik...” De arme Billy stikte haast in zijn emotie.

Sally had met gebogen hoofd den storm over zich heen laten woeden. Op dit oogenblik draaide zij zich om, en liep zonder een woord te zeggen weg, maar Billy was met één Goliathstap bij haar, greep haar vast en tilde, of liever sméet haar bijna in den auto. Toen sprong hij achter het stuur en reed als een dolleman met roekeloze vaart over den gelukkig verlaten weg.

De langs hem suizende wind koelde zijn slapen en zijn zinnen. Hij had nog geen tien minuten gereden, of zijn verontwaardiging en woede begonnen langzaam weg te ebben. Schaamte over zijn middel-eeuwsch optreden trad er voor in de plaats. Eigenlijk onvergeeflijk, zooals hij zich gedragen had! Welbeschouwd had er niets triomfantelijks in haar blijdschap gelegen en dat ze zich had laten dragen, nu ja, ze was natuurlijk moe, het arme kind! Ze hadden zóó loopen dwaalen, hijzelf voelde óók zijn voeten branden.

De rest van den rit was één groot berouwen Billy moest zich bekennen, dat hij ondanks alles nog van haar hield, sterker: dat hij véél meer van haar hield dan eenige uren terug!

Het was een zeer deemoedige Billy, die voor het terras van Sunhill het deurtje van den auto opende. „Sally,” zei hij haperend, „het spijt mij zóó vreeselijk! Kun je...”

Maar Sally duwde hem opzij. „Ga weg!” zei ze met vlammende oogen, „ik haát je!”

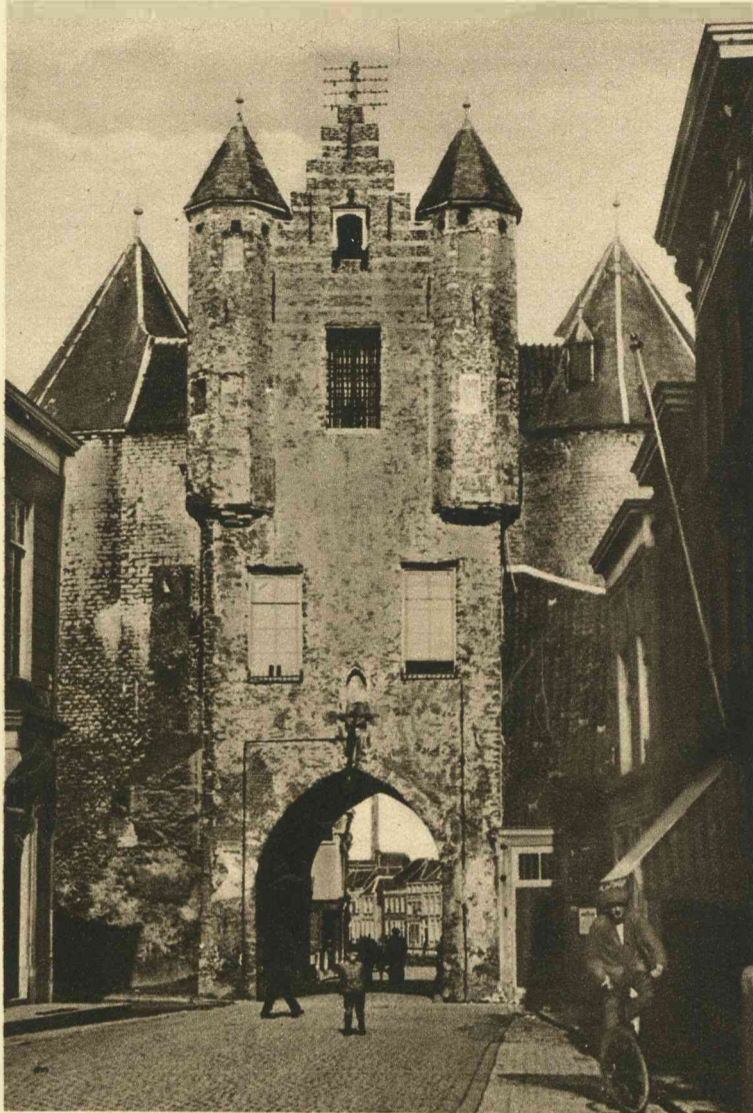
En ze rende het huis binnen.

Het weer scheen met deze catastrophie in Billy's bestaan de diepste sympathie te gevoelen! Hoewel reeds ver in September, was het tot dusver het zonnigste zomerweer geweest, maar den volgende dag sloeg het om. Een koude regen en een gure wind brachten een kille atmosfeer in huis, die echter spoedig door een gezellig vlammend haardvuur uit de woonvertrekken verdreven werd.

Overigens zou toch niemand zich dien dag den tijd gegund hebben, om een uitstapje te maken, want ze zouden 's avonds gezamenlijk naar een gecostumeerd feest in de stad gaan en iedereen was druk bezig met het componeeren, vervolmaken of passen van zijn kostuum. De

gasten liepen voortdurend bij elkaar in en uit met pruiken en baarden, sjerpen, vederbossen en diverse andere attributen; er werden conferenties gehouden, krijgsraden belegd en in tientallen brandende kwesties elkaars hulp ingeroepen.

Er heerschte een opgewonden stemming in huis, de heele dagorde liep in de war en van geregelde maaltijden was geen sprake.

De eeuwenoude Gevangenpoort te Bergen op Zoom.

Sally bleef, evenals trouwens de meeste jongedames, volkomen onzichtbaar en de door hevige wroeging gekwelde Billy bracht een afschuwelijken dag door.

's Avonds, reeds geheel uitgedost, zag hij uit zijn kamer de eerste feestgangers vertrekken en het gezicht van dat vroolijke, uitgelaten groepje, dat geen verdriet of zorg in de wereld kende, vervulde hem ineens met zoo'n groote bitterheid en afkeer van alle roezige feestvreugde, dat hij zich in

een plotselinge opwelling zijn mooie, zwierige pakje van het lijf rukte en het in een hoek smeedte.

In de algemeene herrie werd hij niet gemist en toen de laatste auto luid toeterend was weggereden, ging hij mistroostig door het uitgestorven huis naar beneden, om een boek uit de bibliotheek te halen.

Er was geen licht op, maar in den haard brandde een heerlijk vlammend vuurtje. Hij draaide de lamp niet aan, de duisternis had een kalmeerenden en troostenden invloed op hem en in lezen had hij toch ook eigenlijk geen lust.

Op den tast laveerde hij door de kamer en liet zich in een der zachte fauteuils zinken, die voor het vuur stonden. In de dansende vlammen zocht hij het beeld van Sally, maar telkens als hij het meende te hebben, ontglipte het hem weer.

Sally!

Sally, de betooverende, kleine heks, die speelde met de harten van ontvlambare jongelieden, alsof het knikkers waren, maar die toch ook zoo geweldig lief kon zijn, als ze wou.

Sally, het zorgeloze vlindertje, dat hij zoo innig liefhad en dat hem nu haatte!

Het vuur verspreidde een zwakken schemer over de nabijzijnde voorwerpen en met een plotseligen schok ontwaarde Billy's dwalende blik in den anderen fauteuil een opgetrokken voet, een slank enkeltje, een stuk van een japonnetje, dat hij uit duizenden zou herkend hebben.

„Sally!” fluisterde hij ongeloovig.

Een onderdrukte snik klonk uit den grooten stoel. In een oogwenk was hij op zijn knieën naast haar.

„Sally! Wat is er?”

Geen antwoord, slechts een schokkende beweging door de als een poesje ineengerolde gestalte.

„Sally, kindje, wat is er toch? Waarom ben je niet naar het feest? Waarom huil je? Is het om gisteravond? O Sally, dat spijt me zoo! Zóó verschrikkelijk! Ik heb zoo'n verdriet om alle hatelijke dingen, die ik tegen je gezegd heb!”

Geen antwoord, geen teekenen, dat zij hem hoorde zelfs.

Billy was radeloos. Wat moest je in 's hemels naam met een huilend meisje doen? Het gaf je een gevoel, alsof je een monster van wreedheid was, en dat was je ook, welbeschouwd!

„Sally, zeg dan toch wat! Zeg, dat je mij haat en veracht en dat je mij nooit weer wilt zien, maar huil niet meer en zeg wat, om 's hemels wil!”

„Ik wou, dat ik dood was!” zei Sally.

Billy geraakte in vertwijfeling. „Lieveling, ik smeeek je, huil niet langer! Je kunt me natuurlijk nooit vergeven, maar ik heb er zoo'n vreeselijke spijt van en ik houd zoo geweldig veel van je! Ik zou alles willen doen, als ik die woorden ongezegd kon maken.”

Sally kwam wat tot bedaren. „Het was mijn eigen schuld,” mompelde zij haast onhoorbaar. „Wee den wolf, die in een kwaad gerucht staat!”

Een groot licht begon voor Billy te dagen. Zou zij dan toch... van hem... Van hem? Het was niet te gelooven. Gehypnotiseerd staarde hij in de vlammen en probeerde het ongeloofelijke te vatten. Sally! Zijn Sally? Ah! Hoe het kwam wisten ze zelf niet, maar ineens ontdekten zij, dat ze samen in één stoel zaten.

Met een gelukkigen zucht nestelde Sally zich dicht tegen hem aan en trok zijn hoofd tegen het hare.

„Jou domme, domme Billy!” fluisterde zij. „Dat je dan niet zien kon, dat het allemaal heilige ernst was! Dat ik dolveel van je hield, van den eersten dag af al!”

Billy's armen knelden haar alsoen schroef, maar zoo'n héerlijke schroef!

„Ik was stom, doof en blind tegelijk,” zei hij, „en zal het mijzelf nooit vergeven! En wat nog het ergste is: al die verloren dagen, die nooit weer terugkomen!”

Sally streek hem liefkoozend door zijn haar. „Je hebt heel wat goed te maken, Billy boy!” zei ze. „En hoe eerder je ermee begint, hoe beter!” liet zij er ondeugend op volgen.

Billy zag haar verrukt in haar lachende oogen. „Je bent een dot!” zei hij verliefd.

Toen werd het héél stil in de bibliotheek: het proces van het „goedmaken” had een aanvang genomen...!

Oude Drentsche boerderij met schaapskooien op het Silertsveld.

DE TWEE GROOTE VERLANGENS

DOOR MAY EDGINTON

GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCHE

28)

"Ik ben een arm man," zei Richard. "En ik ben hierheen gekomen om te werken. Jij bezit schatten . . . en je bent naar Mexico getrokken om het een of andere plannetje te volvoeren. Laat een ander er maar inloopen: mij vang je niet meer. Misschien is het je op het oogenblik wel om een van die roodharige kerels te doen, bij wie je je intrek hebt genomen . . ."

Hij ging vlak voor haar staan en schudde haar ruw heen en weer.

"Antwoord me," bulderde hij.

"Dat zal ik niet doen," zei Gracia, "eenvoudig, omdat ik het niet kan."

"In elk geval moet je hier vandaan," gaf hij opnieuw te kennen.

Nog steeds, met zijn handen op haar schouders gedrukt, keek hij haar aan. En terwijl hij dit deed, wist hij, dat hij nog nimmer in zijn leven zulk een bekoorlijk schepseltje had gezien als dit meisje tegenover hem. Er ging een steek door zijn hart en er kwam een nevel voor zijn oogen.

"Ga hier vandaan," zei hij. "Waarom moest je juist Mexico kiezen om je streken te kunnen uithalen? De heele wereld staat toch waarlijk voor je open. Is het je doel, nog méér geld te krijgen, dan je al bezit? Ik zal hier blijven, dat verzeker ik je, tenzij . . ."

Hij haalde even diep adem en zijn handen lieten haar schouders los.

"Tenzij dit jou u farm is? Heb je die twee kerels soms betaald om me in een valstrik te lokken?"

"Nee, oh, nee, nee."

"Antwoord me. Behoort deze boerderij jou toe?"

"Nee."

"Is de farm het eigendom van die twee broers?"

"Ja."

"Hoe kan ik je gelooven?"

"Ik bezweer het je."

Hij draaide zich om en begon het vertrek op en neer te loopen.

"Ik moet misschien de eerste paar dagen . . . of de eerste weken hier blijven. Ik weet het zelf nog niet," mompelde hij.

Ze raadde de gedachten, welke er thans in hem omgingen. Hij peinsde er natuurlijk over, welke verklaring hij den broers moest geven. Het was vreemd, maar het leek haar toe, of ze hoe langer hoe kalmer en geduldiger werd.

"Weet je heel zeker, dat wij niet . . ."

"Wat bedoel je?" vroeg hij en er was een sarcastische klank in zijn stem.

"Ik heb op het oogenblik een betrekking als huishoudster en . . ."

"Vertel me toch niet zulk een onzin," zei hij woedend. "Je wilt me toch zeker niet wijsmaken, dat je gedurende het seizoen in Londen twee honderdvijftigduizend pond bent kwijt geraakt?"

"Nee," zei Gracia met een bedroefden glimlach, "want dat is niet zoo."

Op dat oogenblik stapte Caesar fluitend de kamer binnen.

"Oh, ik merk, dat je al met juffrouw Fair hebt kennis gemaakt, Devon. Is zij geen schitterende huishoudster?" Richard was doodsbleek geworden en er lag een gevaarlijke glans in zijn oogen, welke Caesar niet ontging. Hij achtte het het beste, kalm door te praten.

"Vind je niet, dat wij geboft hebben, Devon?"

Toen Gracia langs hem heen ging om het vertrek te verlaten, deed haar broer een poging haar hand te grijpen.

Ze ging naar haar kamer, ontdeed zich van haar rijpjak en legde haar mooiste japon uit, welke zij in Londen gedragen had. Het was haar zelf een raadsel, waarom zij dit alles deed. Ze verachtte Caesar en Julius omdat ze op een dergelijke grove manier te werk waren gegaan, niettegenstaande hun optreden haar kort tevoren gelukkig had gemaakt. Hoe zou ze Richard er ooit van kunnen overtuigen, dat zij het niet op een dergelijke wijze had willen laten geschieden?

Het viel evenwel niet te ontkennen, dat zij alles oogluikend had toegestaan: dat wist ze maar al te goed.

Gracia voelde zich wanhopig, dat zij dien avond gedurende het souper voortdurend praatte en lachte, om niet te toonen, wat er in haar omging. Caesar plaagde haar op alle mogelijke manieren en ze gaf ondeugende, rake en uitdagende antwoorden. Ze tartte Richard zelfs bij oogenblikken en probeerde met hem te flirten.

Na afloop van den maaltijd haalde zij de viool met de enkele snaar te voorschijn, welke haar vader had toebehoord en terwijl ze met gekruiste beenen op de stoep zat, zong zij de weemoedigste liefdesliederen.

Ze zong en zong en scheen onvermoeid te zijn. Van onder haar half gesloten oogleden sloeg ze elke beweging van Richard gade en ze genoot, toen ze telkens zijn blikken op haar gericht voelde.

Eensklaps stond ze op, nam haar viool onder den arm en wenschte den drie mannen kortaf goedennacht.

Ze liep naar haar kamertje en ging op het bed zitten.

"Ik kan er niet mee doorgaan," kreunde ze. "Oh, ik moet het opgeven." Langen tijd bleef ze peinzend voor zich uitstaren, totdat een zacht getik op de deur haar deed opschrikken. Het was Caesar. Ze opende

Het grafmonument voor den Franschen soldaat te Brussel. Zondag den 17en dezer had de plechtige onthulling plaats van het grafmonument te Laeken bij Brussel, waarin het stoffelijk overschot rust van een onbekenden Franschen soldaat, die gedurende den grooten oorlog in België is gesneuveld. De onthulling geschiedde in tegenwoordigheid van het Belgische koningspaar, Prins Leopold en Poincaré.

de deur. Ze vroeg zich af, waar Richard op het oogenblik kon zijn.

"En, zusje?" begon Caesar.

"Ik kan er niet mee doorgaan," zei ze heesch.

"Natuurlijk kun je dat wel, kindje. Zie je dan niet, hoe prachtig alles loopt? De man is eenvoudig half gek van jaloezie. Binnen een week behoort hij je weer toe."

"Je kent hem niet, zooals ik," zei ze op bitteren toon. "Hij heeft me niet vergeven en hij zal me ook nooit vergiffenis schenken. Dat is me nu maar al te duidelijk geworden. Tot vanmiddag hoopte ik nog . . . maar vanavond . . ."

"Je hebt nu de kaarten in je hand, kleintje. Hij zag mij je kamer binnengaan. Ik verwacht elk oogenblik, dat hij de deur zal intrappen."

"Heeft hij je gezien?" klonk het vol afschuw. "Oh, Caesar, hoe heb je zoiets kunnen doen?"

"Ik heb toch beloofd, je te zullen helpen. En doe ik dit dan niet? Wij halen den leeuw op deze manier uit zijn hol te voorschijn."

"Ik wilde . . . ik wilde, dat ik nooit hierheen was gekomen," snikte ze.

"Laat den moed niet zakken, zusje. Het zaakje komt wel in orde. Vertrouw maar op mij. Morgen gaan we Dolores en Carmen bezoeken en het zal niet lang meer duren of wij zijn getrouwde mannen."

Gracia had dit al lang begrepen. Nu de broers geld hadden, zouden de ouders der meisjes hun toestemming geven.

"Je bent morgen dus den heelen dag alleen in het huis," vervolgde hij, "en hij zal ook wel genoodzaakt zijn, thuis te blijven, want wij nemen de paarden mee. Je zult nu eens zien, wat je kunt bereiken."

"Nee, ik doe het niet," riep Gracia, stampvoetend van woede, uit. "Ik doe het niet."

"Oh, ja, kleintje, dat zal wel gebeuren."

Den volgenden dag gebruikte ze alleen met Richard het middagmaal. Het was haar een raadsel, hoe ze het kon verdragen. Hij was uiterst beleefd, maar de minachtende uitdrukking verdween geen oogenblik uit zijn oogen.

"Ja, hij heeft gelijk. Wij moeten een van beiden verdwijnen," redeneerde ze. "Ik zal weggaan." Ze begaf zich naar haar kamer en schreef een brief aan Richard, waarvan de inhoud als volgt luidde:

"Beste Richard,

Ik ga weg. Jij kunt hier blijven. Ingesloten vind je een afrekening van een der grootste banken in Londen, waaruit je blijken zal, dat ik nimmer een cent heb aangeraakt van het bedrag; dat je voor Maytower kreeg.

Het geld behoort jou toe, is altijd van jou geweest, Richard. Het was bestemd voor onze huwelijksreis . . ., die we nooit zullen maken. Wat kan geld toch weinig koopen!

Je vindt me misschien erg melodramatisch, is het niet, Richard? Ik dank den Hemel, dat ik het geld nu eindelijk kwijt ben. Ik heb je liefgehad, Richard en ik houd nog van je.

Gracia."

Ze verliet het huis en ging heen, zonder nog een enkelen keer om te kijken.

Toen de twee broers den volgenden morgen de ontbijt tafel niet gedekt vonden en geen gehoor kregen na verschillende malen op Gracia's slaapkamerdeur geklopt te hebben, stapten ze Richards kamer binnen en gingen kalm zitten.

"Gracia is verdwenen," zei Caesar bedaard.

"Ze heeft het zwarte paardje uit den stal genomen en is er mee vandoor gegaan," voegde Julius er aan toe.

"Waarheen? Hoe? Waarom?" vroeg Richard.

"Op het paard, zeg ik je toch. Ik veronderstel, dat jij ons meer zult kunnen vertellen dan wij jou."

"Noemden jullie haar Gracia?" vroeg Richard op jaloerschen toon.

De broers vonden het niet noodig, hierop te antwoorden.

"Waar kan ze toch zijn?" barstte Richard los.

"Ik zeg je toch, dat ik er geen flauw idee van heb," zei Caesar geïrriteerd. Het volgende oogenblik vond Julius het evenwel noodig, op een andere manier te werk te gaan.

"Hier is het briefje, dat ze voor jou achterliet," zei hij. Gedurende enkele oogenblikken heerschte er een doodsche stilte.

Julius ontdekte het bewijs van den bankier, dat uit de enveloppe was gevallen en raapte het op.

"Groote Hemel," mompelde hij. "Twee honderd duizend pond."

Richard keek op.

"Dit is van mij," zei hij kalm, terwijl hij het papier in zijn portefeuille stak.

"Twee honderd duizend pond," riep Caesar uit. "Is dat geld allemaal van jou?"

"Ja, dit heeft Maytower opgebracht," gaf hij zacht ten antwoord.

"Maar er werd toch maar vijftigduizend pond voor betaald," merkte Caesar verwonderd op, "en dat bedrag hebben wij gekregen."

"Dat bedrag heb jij gekregen?" herhaalde Richard.

"Ja, want wij zijn haar broers," lachte Caesar.

"Haar broers?"

"Wist je niet, dat zij dergelijke nuttige familieleden bezat?"

Richard streek over zijn voorhoofd en er kwam een blik van herinnering in zijn oogen.

"Oh, ja . . . dat heeft ze me vroeger eens verteld. En al dien tijd heb ik gedacht, dat ze het geld aan paarden, bont en andere luxe uitgaf . . ."

"Dat is niets voor Gracia," zei Julius vol trots.

Richard luisterde, terwijl de broers hem om beurten van een en ander op de hoogte brachten.

"Ik dacht, dat het een gril van haar was, hierheen te komen . . . Ik dacht . . ."

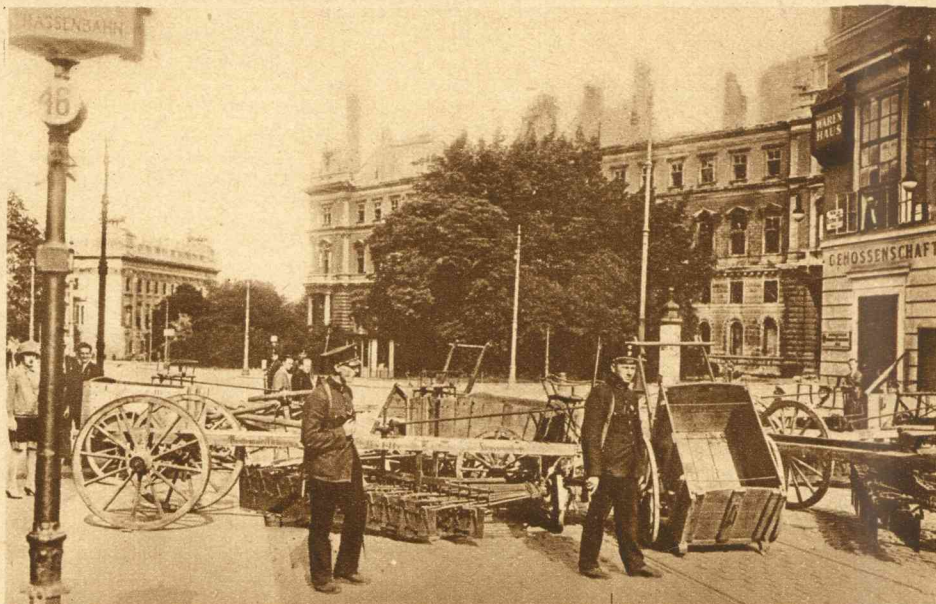
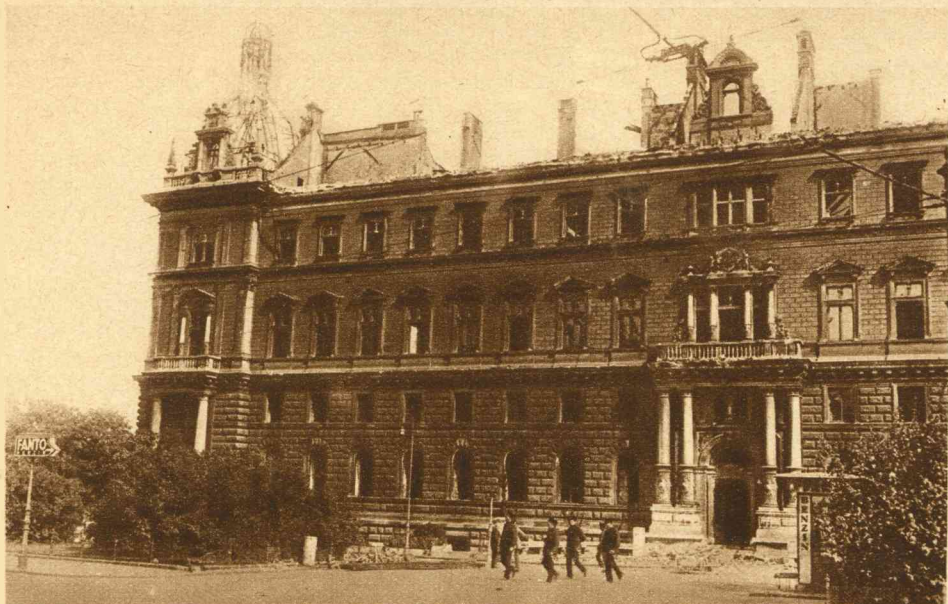
"Je dacht en veronderstelde alles, wat een verliefde man maar in zijn hoofd kan halen," lachte Caesar.

"Mijn zuster houdt van je: ze aanbidt je eenvoudig en jij bent een groote idioot, als je haar laat ontsnappen."

(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

Het oproer te Weenen

Ten gevolge van de vrijspraak der beklaagden in het bekende Schattendorf-proces, hadden in de afgelopen week in Weenen ernstige onlusten plaats, die aan tientallen personen het leven hebben gekost. Het oproer droeg het karakter van een revolutionnaire beweging, die door de regeering slechts met moeite kon worden onderdrukt. Het gepeupel, door onverantwoordelijke elementen aangehitst, drong het Paleis van Justitie binnen en stak dit in brand. Hoe dit er thans uitziet, ziet men op onze linker foto. Op de rechter afbeelding ziet men hoe de politie later, toen zij den toestand eenmaal meester was, de straat voor het Paleis van Justitie gebarricadeerd had om een nieuwen aanval op het gebouw — dat men op den achtergrond gewaar wordt — te voorkomen.

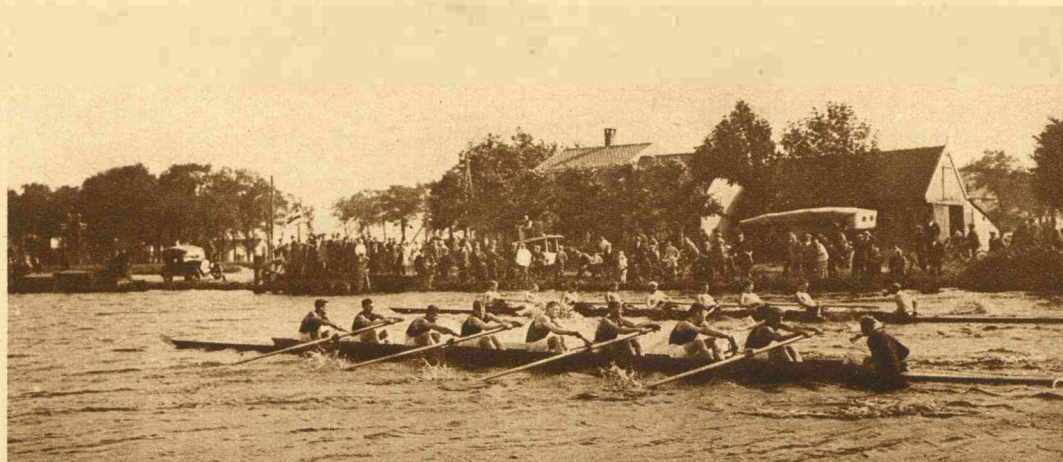
Van de Kaagweek

Links: Een fraaie overzichtsfoto van de talrijke gepavoisseerde booten. Op den voorgrond het feestterrein. Midden: De „Piet Hein”, die volgens Noorsch ontwerp is gebouwd. Rechts: een gemakelijkheid, die veel bijval ondervond: het ringsteken voor motorbooten.

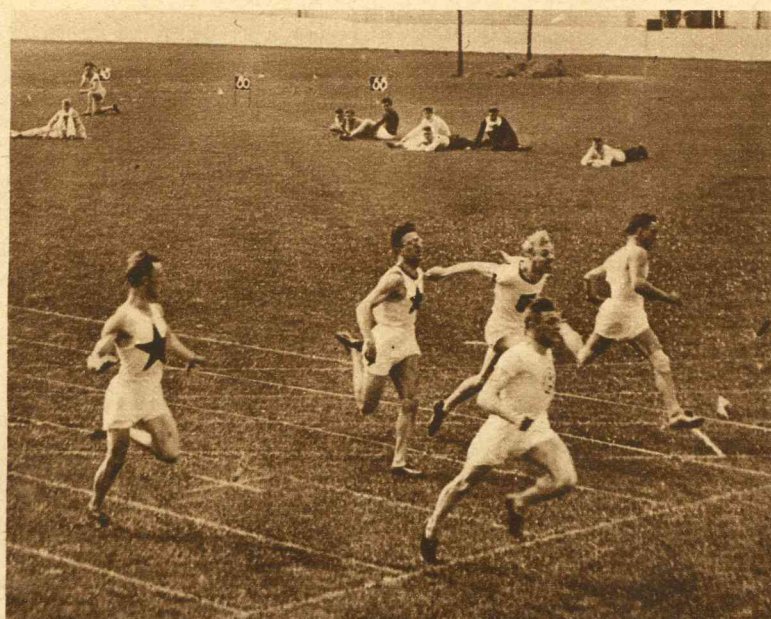
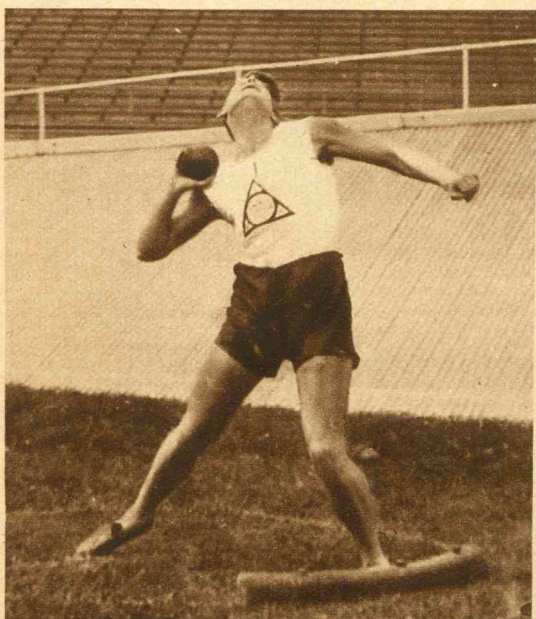
De Italiaan Binda,

die het op den Nürburg Ring verreden wereldkampioenschap wielrijden op den weg behaalde.

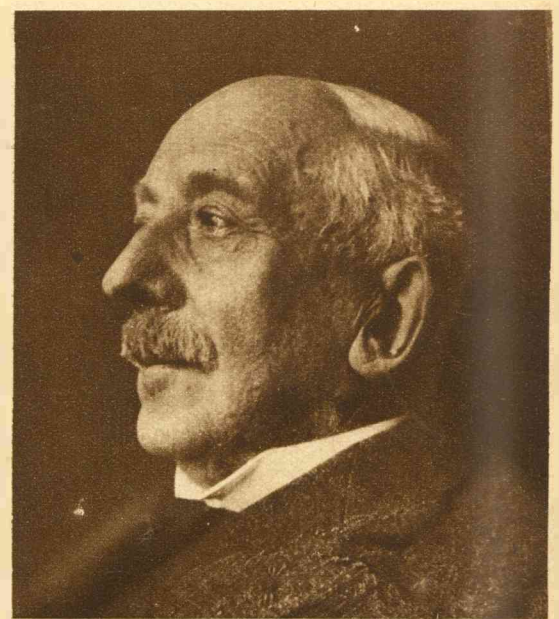
De roeiwedstrijden om het kampioenschap van Nederland,

welke Zaterdag 1.1. op de ringvaart bij Sloten zijn gehouden. Links: de eindrace tusschen Njord en Laga, die door Njord gewonnen werd. Rechts: de heer Tromp van het Spaarne, die het nummer skiff won.

De Internationale Athletiekwedstrijden

in het Stadion te Amsterdam, welke Zondag 24 dezer plaats hadden. Links: J. Selman, de winnaar van het nummer kogelstooten (12.55 M.). Rechts: de finish van de honderd meter hardloopen. De Boer passeert als eerste de eindstreep.

A. Sijthoff †

Te Noordwijk is de vorige week op 74-jarigen leeftijd overleden de heer A. Sijthoff, oprichter van de Haagsche Courant. De heer Sijthoff, die een zeer bekende figuur was in de uitgeverwereld, was ridder in de orde van Oranje-Nassau.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Moeder en dochter

De verhouding tusschen moeder en dochter is een van de mooiste, die er is en toch . . . hoe komt het, dat er zoo vaak iets aan hapert?

Er zijn moeders, die vaak — te vaak soms — geïrriteerd zijn bij al wat haar dochters zeggen of doen.

Wij bedoelen niet, wanneer een jong ding — zooals tegenwoordig helaas geen zeldzaamheid is — uitmunt in slordigheid, onachtzaamheid, gemakzucht, egoïsme of onverschilligheid. De liefhebbendste en geduldigste moeder komt eindelijk in opstand bij nauw verholten zelfzucht, die niet anders weet te doen dan zichzelf op den voorgrond te plaatsen.

Neen — dat is het niet.

Het is een soort diepgewortelde ontevredenheid met de heele hedendaagsche jeugd, met de nieuwe toestanden, met veel wat nauwelijks begrepen of doorgrond wordt, een ontevredenheid, die zich maar al te vaak uit in een vitterig critiseeren van één persoon: de dochter in kwestie.

Niet alle moeders zijn zoo. Gelukkig!

Maar er zijn er toch, die een ternauwernood vloeimden hekel aan haar groote dochters hebben.

Hekel is wellicht een te sterk woord. Maar hoe een toestand te noemen, waarin een persoon geen goed kan doen in de oogen van de andere? Want daar komt het ongeveer op neer.

Maar al te vaak heeft het er heel veel van weg, alsof in zoo'n geval de oudere vrouw de bitterheid van veel verloren en bedrogen illusies wil wreken op de jongere . . .

Neen zeker, dat is niet mooi en niet goed en niet onzelfzuchtig . . . maar het is menscheijk. Hoe velen onder ons zijn door het leven bitter teleurgesteld en gegriefd?

Hoe velen onder ons hebben verleerd te lachen met die vroolijke, schaterende uitbundigheid van de jeugd, die al heel slecht past bij onzen gemoedstoestand en die ons harteloos en zelfzuchtig toeschijnt . . .

Wij nemen het de jeugd kwalijk, dat zij, geheel vervuld van hare eigen aangelegenheden, onze jaren van zwoegen en tobben, vaak van ontbering, voorbijgaat als iets, nu ja, wat vanzelf spreekt, waar nu eenmaal niets meer aan te veranderen is, enz.

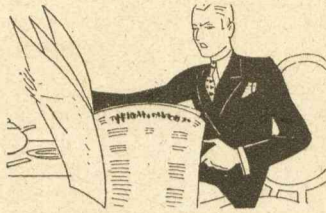
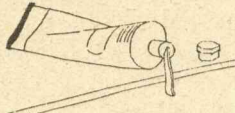
En — wij zijn al spoedig geneigd om (ook als er geen reden toe is) bitter en verongelijkt te doen. De beste raad, dien we moeders met groote dochters kunnen geven, is: Telkens „als er weer wat is”, denke men bij zichzelf: slechts de helft van mijn grieven hebben reden van bestaan, de andere helft komt voort uit mijn innerlijk . . .

En tot de jongedochters zeggen wij: bedenk, als uw moeder schijnbaar zonder reden geïrriteerd is, dat er heel wat teleurstelling, zorg en opoffering noodig is, geweest om haar zoo te maken.

Vanzelf zult ge dan het hartelijke, lieve woord, dat stilt, weten te vinden.

De aanleiding tot de eerste ruzie . . . (en eventueele volgende)

Blijf alsjeblieft van m'n tandpasta af. Wees tenminste zoo beleefd, er het dopje weer op te doen!

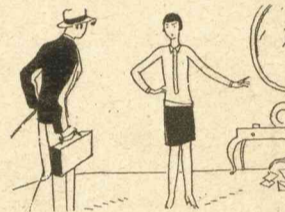
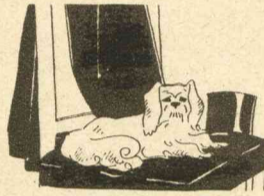
Wil je alsjeblieft in het vervolg niet altijd de heele krant uit elkaar halen vóórik haar gelezen heb?!

D'r is ook nooit iets in orde hier! Waar zijn de lucifers. . .?!

Als die meid nog één keer aan mijn schrijftafel komt, dan zal ik . . .

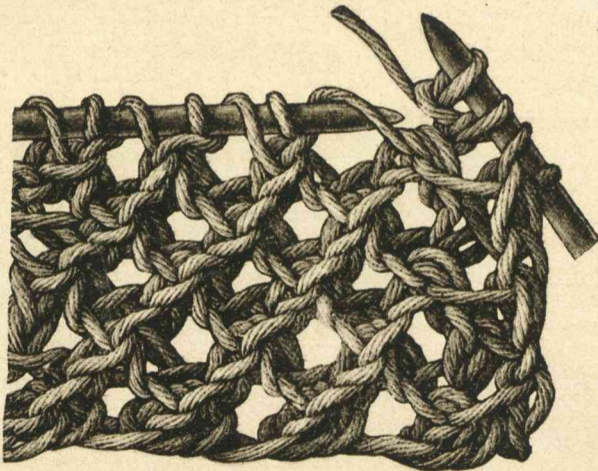
Waarom moet dat akeelige schoothondje van jou juist altijd op mijn kleeren gaan liggen?

Kan je met die klaagliederen over het personeel en de bureu nu niet wachten tot na tafel? Ik ben nauwelijks thuis. . .

Practische strandtasch

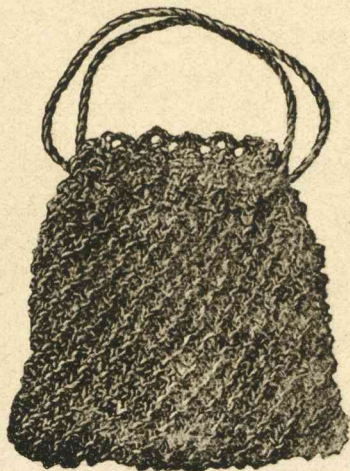
Men heeft noodig ongeveer 150 cM. soutache. De praktische tasch bestaat uit een 30 cM. breed, 50 cM. lang, in z.g. piquépatroon gebreid gedeelte van grijsbruin wollen soutache. Aan de zijden moet men het stuk, tot op 10 cM. lange splitranden na, door halve vaste steken tezamen haken en van boven een van soutache gedraaid koord in tegenschuif erdoor leiden. De afb. stelt een deel van het

patroon voor. Men werkt met 2 tamelijk grove houten naalden, los op een door 3 deelbaar opzetsel, waarbij nog 2 steken voor de randen komen (47 steken) heen en weergaand:

1e toer: De randst. aver. afgehaald en omsl., afw. 3 r. tezam. en omsl., aan het einde 3 r. tezam. en den randsteek rechts gebreid.

2e toer: De randst. aver., afgehaald en omsl., * uit de naastbijzijnde steken 2 rechts gebreid en wel 1 steek om den voorsten draad en 1 st. om den achtersten draad van de steken, dan eerst de steken van de naald gelaten (zie afbeelding), alleen 1 r., van * steeds herhalen, nog 2 steken uit

de voorlaatste steken gebreid en den laatsten omslag met den randsteek tezamen rechts gebreid.

3e toer: De randsteken afgeh. en omsl., dan 1 r., omsl., afw. 3 r. tezam. en omsl., aan het einde nog 1 r. en den laatsten omslag met den randsteek te zam. r. gebreid.

4e toer: Rechte zijde van het werk afh. en omsl., 2 r., afw. 2 r. uit 1 steek gebreid en 1 r., aan het einde slechts 1 steek uit den voorlaatsten steek gebreid en den laatsten omslag met den randsteek tezam. gebreid.

5e toer: Als de 1e toer, doch aan het einde de randsteken met den laatsten omslag tezam. rechts gebreid.

Nu wordt steeds de 2. tot 5. toer gewerkt. Aan het einde nog 1 toer rechts en de steken los afgekant.

Viooltjes zaaien

Als men den komenden winter met flinke planten tegemoet wil gaan, is de tweede helft van juli de beste tijd om het zaad aan den grond toe te vertrouwen. Zoo zien we dus alweer, dat een tuinman niet alleen enkele weken, maar zelfs maanden vooruit moet zien en nu reeds moet zorgen voor het komende voorjaar. Men hoort echter menig liefhebber maar al te dikwijls klagen over 't slechte kiemen van 't violenzaad en dikwijls wordt dan de schuld aan den zaadhandelaar of aan den bloemist gegeven, die deze z.g. ouden rommel geleverd heeft, zonder dat men zich zelf afvraagt, of de schuld van het slechte kiemen soms ook een andere oorzaak kan hebben.

Wat toch is het geval? Liefhebber No. 1 zaait in een ongelukkig kleine zaadpan en zet deze daarna ergens op een beschaduwde plekje, zonder er verdere zorg aan te besteden. Liefhebber No. 2 zaait direct ter plaatse in den vollen grond, waar den ganschen dag de zon op staat te branden; wordt dit zaad eenmaal droog, terwijl het juist op het punt stond te kiemen, dan komt ook hiervan meestal weinig of niets terecht. In de eerste plaats eischt violenzaad een koelen bodem met steeds denzelfden vochtigheidsgraad, moet dus in de schaduw gezaaid worden; doch zoodra de plantjes er flink uitstaan, is volle zon gewenscht. Wil men dus van een goed succes zeker zijn, dan zaait men het beste in den bak in den vollen grond, zonder de ramen er op te leggen; doch in plaats van glas rolt men dan een rietmat boven het gezaaide uit. Des avonds rolt men deze matten op om ze des morgens vroeg weder uit te rollen; ondertusschen controleert men dan tevens de vochtigheid van den grond. Is men niet in het bezit van een bak, dan kan men desnoods zelf een noodbak maken door vier planken op zijn kant te zetten.

Voorts verdient het altijd aanbeveling, viooltjes op kleur te zaaien. Heel mooi zijn Lord Beaconsfield, purper-violet, bovenste bloemblaadjes in wit overgaand; Gold Else, zuiver geel; Schneewitchen, zuiver wit enz.

Bijzondere aanbeveling verdient voorts ook, vooral om haar rijken bloei, Viola cornuta Papilio, een overblijvend viooltje, lila in wit overgaand, dat echter op dezelfde wijze als de grootbloemige soorten gekweekt kan worden.

Behalve viooltjes kunnen thans ook Vergeet-mijnietjes op dezelfde wijze gezaaid worden.

Middagjapon van rood crepe georgette, geborduurd met zwart en zilver.

Japon, bestaande uit rokje van zwart crepe georgette en casaque van dezelfde stof, waarop met gouddraad geborduurde moezen.

De Millioenen ERFENIS

DOOR LAURENCE CLARKE

14) GEAUTORISEERDE VERTALING

Hij begon op het laatst te gelooven, dat er geweldige belangen gemoed waren met die gesloten enveloppe. Hij klemde zijn tanden op elkaar en probeerde allerlei trucs om zijn achtervolgers te ontloopen, doch niets mocht baten. Erger nog, zij lieten verder elke omzichtigheid varen. Hun houding was geheel verschillend van die van den man met den zwarten baard. Hun bedoelingen waren klaarblijkelijk even leelijk als zij er uitzagen. Herd's volharding om telkens weer trams en bussen op- en af te springen, maakte hen op het laatst hoe langer hoe wanhopiger. Charley wist wel, dat de politie nauwelijks zijn verhaal zou gelooven, als hij zich daarmee tot haar gewend zou hebben. Een oogenblik kwam de gedachte bij hem op, zich op zijn kamer terug te trekken en daar een schuilplaats te zoeken, doch hij liet dit idee weer varen. Hij zou er alleen maar mee bereiken, dat hij zijn hospita, die zoo goed voor hem was, in moeilijkheden bracht.

De geheele Commercial Road, heen en terug, volgden zij hem. Een paar keer stond hij stil en liet hen passeeren. Maar dan stonden ook zij weer stil en wachtten, totdat hij verder zou gaan.

Als hij er maar zeker van was geweest, dat er geen messen of revolvers bij te pas zouden komen, dan zou hij hen in hun gezicht hebben uitgelachen, want hij dacht, dat hij ze beiden best de baas was, hoe groot ze ook waren.

Eindelijk, op een druk en helverlicht gedeelte van den weg, zei een van hen in zijn oor: „Het geeft toch niets, ik zou het maar gauw hiergeven!”

Charley rukte zich los uit den greep van 's mans hand en holde weg. De vervolging was geen gekheid; ieder oogenblik kon er een ongeluk gebeuren. Terwijl Charley langs een postkantoor liep, kreeg hij plotseling een idee. Hij ging terug en keek met aandacht naar een hel gekleurd aanplakbiljet, dat voor het raam hing en waarop een aansporing te lezen was aan jonge lieden om zich op te geven bij den Luchtvaartdienst.

Een van Charley's vervolgers — een kerel met een ongunstig gezicht — keek hem verbaasd aan en zag vervolgens naar het aanplakbiljet om te ontdekken, wat er voor grappigs was. Ongeveer twee meter achter den man bemerkte Charley de twee anderen en in de verte den eersten man met den zwarten baard. Alle vier zagen opletten toe, hoe Herd het postkantoor binnentrad en Charley zag hoe twee van hen door het raam gluurden. Charley ging naar een der lessenaars en nam een telegramformulier. Door de glazen deur zagen zijn vijanden, hoe hij blijkbaar een telegram schreef; achterdochtig kwam een van hen binnen en posteerde zich naast de brievenbus in het lokaal, doch Charley Herd maakte geen aanstalten om een brief in de bus te werpen. Twee minuten later baande hij zich een weg door de menschenmassa, die zich bij het loket verdrong. Toen hij wederom op straat liep bemerkte hij, dat zijn vervolgers hem vlak op de hielen zaten, doch hij voelde zich opgelucht en bevrijd. Hij vatte het plan op om zijn avond in een music-hall door te brengen. Toen viel het zwaard van Damocles: zijn nieuwe hoed werd afgeslagen en een hevige slag met een zwaar voorwerp deed hem bewusteloos ineenzakken. Na een kwartier kwam Charley weer bij. Hij bracht zijn hand naar zijn hoofd en voelde het warme bloed uit de gapende wonde siepelen. Hij was duizelig en misselijk en niet in staat duidelijk te zien. Eindelijk kwam hij tot de ontdekking, dat hij in een donker steegje lag, vlak achter het postkantoor. Een eindje verderop lag zijn jas, met de zakken binnenste buiten en de voering opengescheurd.

Toen Charley, wien het bloed tappelings langs het bleeke gelaat liep, eindelijk de helverlichte Commercial Road bereikte, hield een politieagent hem staande. „Wat hebben ze jou gedaan?”

„Drie mannen en een met een zwarten baard . . .” begon Charley, en toen viel hij bewusteloos neer.

HOOFDSTUK XXIV.

De aanval op Charley Herd had plaats op Zaterdagavond. Den daarop volgenden Maandagmorgen om kwart voor elf zat een onberispelijke jonge man in een kamer aan het Departement van Buitenlandsche Zaken brieven te openen. Deze jonge man was Mr.

Aubrey Capel, de intelligentste van Sir Everard Fields privé-secretarissen.

In al wat Mr. Capel deed, was methode, netheid en ijver. Een aangeteekende brief deed hem even nadenken. Het adres was met potlood geschreven en droeg het poststempel „White Chapel”.

Het was voor het eerst, gedurende zijn gansche carrière, dat Mr. Capel een mededeeling ontving uit White Chapel. Op een telegramformulier las hij de volgende woorden, blijkbaar in groote haast geschreven: „Sir, zoo meteen gaat er wat met mij gebeuren, daarom neem ik de vrijheid het hierbij ingeslotene aangeteekend aan u te zenden; de reden, dat ik het doe, is dat zijn Lordschap Lord Ampleforth de gezant, mij dit heeft gezegd en dat Sir Everard Field er alles van af weet. Deze brief hier hoort aan Mr. Owen Johnson en is strikt persoonlijk.”

Charley's onderteekening was niet te lezen.

Tweemaal las Mr. Capel deze boodschap en legde vervolgens met een zekeren tegenzin de besmeurde enveloppe terzijde.

Om twaalf uur stond Mr. Capel op en begaf zich naar Sir Everard Field, „In dezen brief, Sir, wordt uw naam genoemd; de inhoud is voor mij onbegrijpelijk.”

Toen Sir Everard zag, wat hem werd overhandigd,

Het fleurige gemeentehuis van Balk (Fr.)

slaakte hij onwillekeurig een uitroep: „Dank u,” zei hij vervolgens, „ik zal dit zelf behandelen.”

Zoodra Sir Everard alleen was, nam hij uit een kabinet het dossier van de zaak Johnson, waarbij onlangs de brief van den gezant in Duitsland, Lord Ampleforth, gevoegd was.

Sir Everard las aandachtig de volgende passage: „De persoon Herd, een ex-clown, is volkomen eerlijk en gelooft werkelijk, dat de brief, die zich in zijn bezit bevindt, geschreven is door Richard Johnson van Jarrow-on-Tyne en dat de herkomst van twee miljoen Pond hiermede op een of andere wijze verband houdt. Mijn verzekering, dat Richard Johnson, drie dagen na het uitbreken van den oorlog, in Hamburg verdrong, brengt zijn geloof niet in het minst aan het wankelen.”

Sir Everard zond om Mr. Capel, die vol belangstelling luisterde, toen Sir Everard hem de gansche geschiedenis verhaalde. „Deze Herd,” besloot hij, „verbeeldt zich, dat deze brief iets te maken heeft met twee miljoen Pond; het is een veronderstelling, die tamelijk onwaarschijnlijk klinkt, doch wij moeten niet uit het oog verliezen, Capel, dat niemand precies weet hoeveel van het geld van den ouden Johnson door dien Duitscher Schaefer werd verduisterd. Gezaghebbende lieden van de Bank of England hebben het er steeds voor gehouden, dat dit bedrag ongeveer zeshonderdduizend pond geweest moet zijn, doch het fortuin van den reeder bedroeg viermaal zoo veel en wanneer de veronderstelling van de Bank juist blijkt, dan hadden de oude man en zijn directeur Shannon minstens twee miljoen Pond bij zich, die nimmer aan Ballin uitbetaald zijn geworden. Schaefer zal dit wel weten en vermoedelijk tracht hij aan het geld te komen. De eenigen, die weten wat er van die twee miljoen is geworden — als hij die tenminste mee naar

Duitschland heeft genomen — zijn dood. Shannon is vermoord en Johnson is verdrongen.”

Dien middag om drie uur stapte Charley Herd met een geheel verbonden hoofd en een groote pleister op zijn gezicht uit een taxi voor het Departement van Buitenlandsche Zaken. Op zijn verzoek werd hij onmiddellijk bij Mr. Capel binnengelaten, die hem direct bij Sir Everard bracht.

Charley vermoedde volstrekt niet, dat hij zich in tegenwoordigheid van den onderstaatssecretaris bevond en hij was niet half zoo overweldigd als toen hij in Berlijn op de Embassade was geweest.

„Het spijt mij, dat ik u ben lastig gevallen, Sir,” begon hij.

„Volstrekt niet,” antwoordde Sir Everard. „Gij hebt heel goed gehandeld op een kritiek moment. Het doet mij leed, dat men u blijkbaar heeft aangevallen.

„Jawel Sir, — ze vielen mij in mijn rug aan!”

„De brief is veilig,” sprak Sir Everard. „Waarom heeft u die niet dadelijk aan Mr. Johnson ter hand gesteld? U is reeds een week in Londen.”

Charley deed verslag van zijn bezoek in Grosvenor Place en vertelde hoe hij daarna steeds was gevolgd.

Hij sprak ook van een verdenking, die bij hem was gerezen.

„U twijfelt er aan of deze dame Mr. Johnson's vrouw is?”

„Ik weet het niet, Sir, het is geen zuivere koffie.”

„Maar het huwelijk heeft toch in Berlijn plaats gevonden?”

„Misschien wel, Sir, maar ik vertrouw het niet, en die butler is niet zuiver op de graat!”

Sir Everard keek hem strak aan.

„En blijft gij nog steeds bij uw bewering, dat ge den ouden Mr. Johnson in Duitschland hebt gezien?”

„Mr. Richard Johnson gaf me dien brief zelf, Sir,” antwoordde Charley met nadruk. „Ik heb hem dien met eigen hand zien schrijven.”

Sir Everard nam de beduimelde enveloppe op.

„Ik zal je iets voorstellen, Herd, en dat is, dat je mij dezen brief laat openen. Ik geloof, dat dit zeer in het belang van Mr. Johnson zou zijn. Het eenige wat ik wil doen, is kennis nemen van den inhoud en je vervolgens den brief teruggeven. Men heeft getracht je den brief te ontstelen; men zal die poging herhalen. Ik stel voor, dat je mij dien brief in bewaring geeft, tot je Mr. Owen Johnson in levenden lijve hebt gezien. Ten allen tijde kan je den brief van mij terug krijgen, om hem aan Mr. Johnson te overhandigen.”

Charley aarzelde.

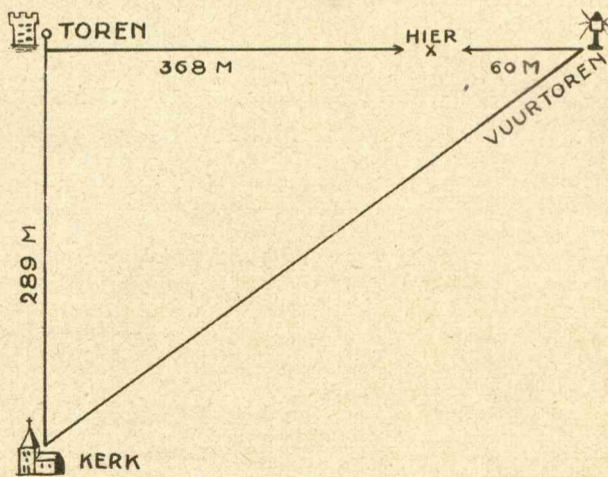
„Ik moet dien brief terug hebben,” sprak hij koppig.

„Natuurlijk.”

„Maakt u hem dan maar open, Sir, als u dat het beste vindt.”

Sir Everard zond om Mr. Capel en toen deze tegenwoordig was, nam hij een vouwbeen en sneed den brief open, dien Charley zoo lang had bewaard.

Het mannetje onderging een schok, toen Sir Everard het velletje postpapier er uit haalde, dat de oude Richard Johnson in de herberg van „De Roode Haan” er in had gestoken. Het velletje bevatte niets anders dan de onderstaande teekening:

Gedurende een paar minuten keken de drie mannen naar de ruwe schets. Sir Everard keek Charley aan.

„Wat denk jij ervan, Herd?”

„Ik geloof,” sprak Charley, „dat dit de plaats aanduidt, waar hij zijn geld heeft verstopt. Het heeft misschien iets te maken met die twee miljoen Pond, Sir. De oude Mr. Johnson zeide mij, dat het lot van twee miljoen Pond afhankelijk was van hetgeen zich in deze enveloppe bevond.

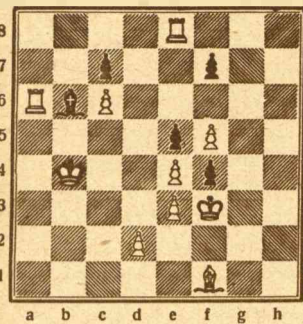
Sir Everard fronste de wenkbrauwen: „Het is geheimzinnig,” sprak hij. „Het beste is, dat je dit zoo spoedig mogelijk aan Mr. Owen Johnson brengt, maar ik raad je aan om hem eerst te zoeken.”

(Wordt vervolgd).

Schaken.

PROBLEEM No. 140.
Van: A. van Eelde †.

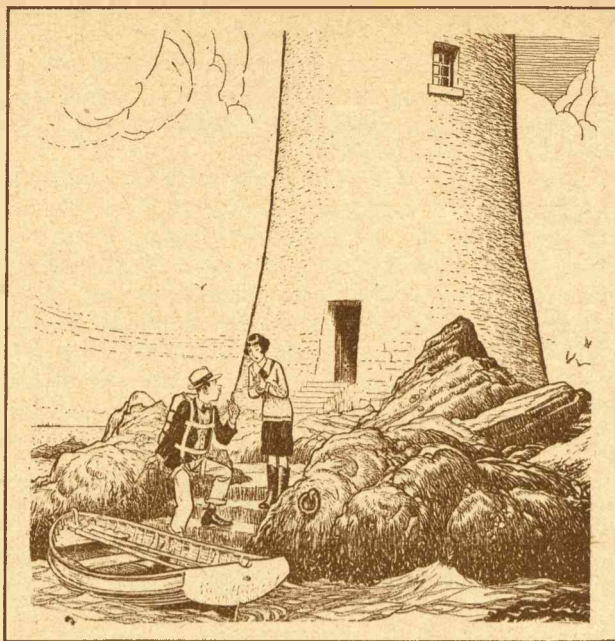
Wit begint en geeft in 3 zetten mat.

Stand: Wit (10) K f3, Ta 6, Te 8, Lb 6, Lf 1, pi. e 6, d 2, e 3, e 4, f 5.
Zwart (5) K b 4, pi. c 7, e 5, f 4, f 7.

Correspondentie-adr. s: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

IN 'T PAARDLOOS TIJDPERK.

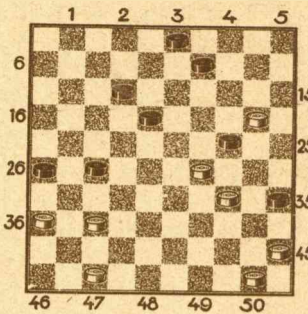
Men zal straks onze taal
Met dezen spreuk verrijken:
„Men mag 'n gegeven Ford
Niet in den motor kijken”.

Dochter van den vuurtorenwachter: „Maar lieveling, waar moet die knapzak voor dienen?”
Practisch minnaar: „Dat is geen knapzak. Maar ik dacht, dat als ik je vaders toestemming ging vragen, ik wel eens een parachute nooig kon hebben.”

Dammen.

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 162
van Joh. de Bree, Amsterdam.

De diagramstand in cijfers moet zijn: Zwart 8 schijven op 3, 9, 12, 18, 24, 26, 27 en 35. Wit 8 schijven op 20, 29, 34, 36, 37, 45, 47 en 50. Wit speelt en wint!

Oplossingen s. v. p. steeds uiterlijk binnen 12 dagen toe te zenden aan Geo van Dam, Huize: „Zonnestrallen”, te Baarn.

OPLOSSING No. 159 (Idzerda).

De diagramstand in cijfers was: Zwart 10 schijven op 4, 13, 14, 19, 22—25, 28 en 37. Wit 9 schijven op 30, 33—35, 39, 40, 43, 48 en 49, voorts 1 dam op 2. Wit speelt als lokzet 2—11, Zwart denkt nu winst te kunnen forceeren door 24—29!, 22—27, 14—20, 4—10, 23—29 en 29 x 47, doch blijkt dan juist in de val te zijn gelopen, aangezien Wit nu op verrassende wijze wint door de origineele toepassing van het Manoury-motief aan den rechtervleugel, n. l. 43—38 (47 x 50 gedw. wegens 30—24, 40—34 en 49—40!), nu echter ook 30—24!, 35—30!!, 49—44!! en 48—39. Een zeer moeilijke oplossing, die den voor een lokzet minder vaak voorkomenden stand geheel rechtvaardigt. Men zie ook probleem No. 151 van denzelfden auteur!

VOOR DE JEUGD

HET DRIE-TOLLETJES-SPEL.

HIJER een leuk spelletje, dat zeker weinigen van jullie zullen kennen. Het aardige ervan is, dat men pas wanneer men driemaal gewonnen heeft, 1 punt krijgt. Eerst zullen we eens zien, wat we ervoor nodig hebben. Het spel zelf is gemakkelijker dan het maken ervan, maar met een weinig geduld en wat handigheid zal het best lukken.

We nemen twee stukken karton (lieft wit) elk 30 cM. breed en 18 cM. lang. Een ervan beplakken we met zwart papier. Waarschijnlijk is er wel een stukje in huis en anders mag je het misschien wel kopen. Het beste is niet al te dik papier te nemen.

Men heeft nu dus een wit en een zwart stuk karton; op elk ervan teekenen we vierkantjes van 3 cM., zoodat men er 60 op elk karton krijgt, want de breedte wordt in tien en de lengte in zes gedeeld.

Nu nemen we gekleurd papier: rood, oranje, geel, paars, blauw en groen. Hiervan knippen we kleine ronde schijfjes, ter grootte van een cent en wel 20 van elke kleur. Nu plakken we 10 roode schijfjes op het zwarte karton, midden in de vierkantjes, en de andere 10 roode schijfjes in de vierkantjes op het witte karton. Zoo doet men ook met de andere kleuren. Als dit klaar is, hebben we dus op elk karton 10 vierkantjes met roode, 10 met oranje, 10 met gele, 10 met paarse, 10 met blauwe en 10 met groene schijfjes. Alle vierkantjes zijn nu beplakt.

We nemen vervolgens pen en inkt (lieft Oostindische) en schrijven zoo netjes mogelijk de cijfers 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0 op de 10 schijfjes van elke kleur, zoowel op het witte als op het zwarte karton.

Is dit alles zoover klaar, dan knippen wij de 60 vakjes van elk stuk karton uit, en doen deze 120 vierkantjes in een zak of doos.

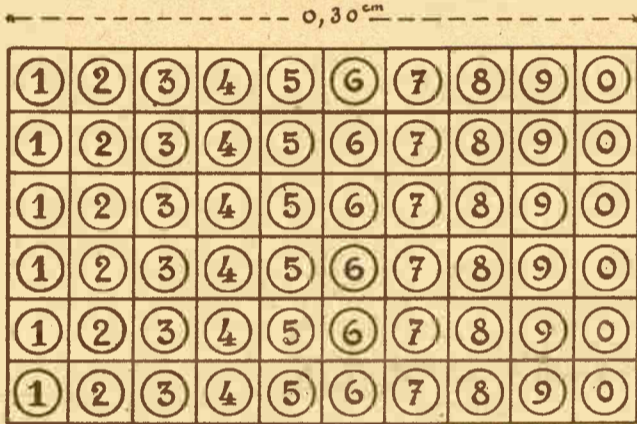
Er blijft nu nog over het maken van de draaitolletjes zooals die in de figuren 1, 2 en 3 zijn afgebeeld. Dus één beplakt met de zes kleuren (fig. 1), een ander verdeeld in 10 genummerde vakjes (fig. 2) en de derde verdeeld in een zwarte en witte helft.

Door elk van de drie figuren, die op stevig karton geplakt moeten zijn, maakt men precies in het midden een klein gaatje en steekt daardoor een halven lucifer, waaraan men aan één zijde een punt gesneden heeft.

Hiermee zijn de voorbereidingen afgelopen en kan het spel beginnen. Daarvoor zet ge op tafel drie borden en op elk bord een draaitolletje.

Zijn er twee spelers dan neemt ieder uit den zak 30

van de gemaakte fiches, bij drie spelers ieder 20, bij 4 spelers ieder 15, bij 5 spelers ieder 12 en bij 6 spelers ieder 10. Deze fiches, die men willekeurig uit den zak gegrepen heeft, legt men met de cijfers boven naast elkaar op tafel. Nu draait de eerste speler een tolletje

rond en wel het tolletje met de cijfers. Indien het cijfer waarop het tolletje blijft liggen zich niet onder zijn fiches bevindt, is de volgende speler aan de beurt. Bevindt het cijfer zich wel op een of meer der fiches, dan draait hij tolletje N°. 2, dat met de zes kleuren, rond. Is de kleur, waarop het tolletje blijft liggen, niet onder zijn

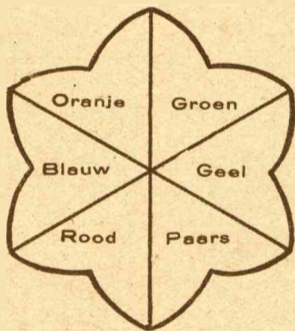

Fig. 1.

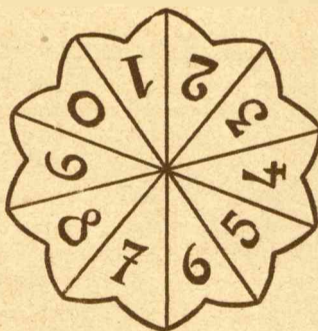

Fig. 2.

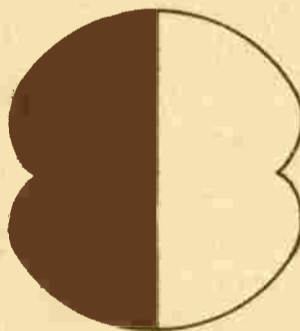

Fig. 3.

fiches aanwezig, dan gaat zijn beurt voorbij, is de kleur wel aanwezig, dan wordt het zwart-wit-tolletje rondgedraaid.

Komt zwart op tafel te liggen, en men heeft een zwart fiche met de door de beide andere tolletjes geworpen kleur en cijfer, dan wordt dit fiche in den zak geworpen. Het zelfde gebeurt met wit.

Degene die het eerst zijn fiches kwijt is, wint het spel.

Hoe Frederik voor zijn luiheid boeten moest.

FREDERIK was een goede jongen. Maar hij was geducht lui en die luiheid zou hem nog eens duur te staan komen! Op een ochtend had moeder hem, als naar gewoonte, nu al voor de derde maal geroepen, maar steeds had ons ventje zich opnieuw omgekeerd om nog eens lekker op een ander oor te gaan liggen. Eindelijk kwam moeder nóg eens en toen was het al kwart voor negen. Dat was toch wat al te erg! In een wip was Free nu het bed uit, waschte en kleedde zich maar half, stak in der haast een stukje brood in den mond en... tot overmaat van ramp kwam hij net aan de draaibrug, toen deze openging. Ja, daar bedankte Frederik nu voor, om daarop te wachten; dan zou hij natuurlijk wel te laat zijn! Hij kroop dus onder het hek door, ofschoon hij wist, dat dit niet mocht en de brugwachter was dan ook zóó boos, dat hij hem ten spot van alle wachtenden liet meedraaien, waardoor ons ventje dus maar weinig tijd had uitgehaald en bovendien de brugwachter hem opteekende, omdat hij beboet was.

Nu, het eind van het liedje was, dat Frederik toch te laat kwam op school, daar een ernstige vermaning kreeg van den onderwijzer en verder heel den dag in angst zat over de boete. Daardoor kreeg hij weer zeer slechte cijfers en het werd dus een rechte ongeluksdag voor hem. Één ding had hij echter afgeleerd: hij zorgde wel, in het vervolg nooit meer zoo laat op te staan, want hij durfde nu niet meer de draaibrug over en moest dus een heelen omweg maken. Ik raad dus alle langslapers onder mijn jeugdige vrienden en vriendinnen aan, nooit te blijven liggen als moeder komt roepen, want dit heele gevalletje bijvoorbeeld had nog een veel treuriger verloop dan je wellicht zult denken: die slechte cijfers die Free dien dag had opgedaan kostten hem zijn plaats op school en dit gaf hem weer een gulden minder in zijn spaarpot en dit net tegen de vakantie, waarvan hij zich zooveel had voorgesteld!

Waarlijk, het is niets dan een slecht aanwensel, je altijd nog eens om te gooien als je geroepen wordt. Eens moet je er toch uit en wat geeft nu zoo'n uitstel. Maar eens braaf het zaakje onder de oogen gezien en met een ruk het bed uit als je wordt geroepen; waarschijnlijk is er echter ook menigeen onder mijn vrienden en vriendinnen die zonder roepen toch al uit zichzelf opstaan. Goed zoo, dat mag ik hooren. De morgenstond heeft goud in den mond, nietwaar? OOM TOM.

BEKNOR DE KINDEREN NIET, WANNEER ZIJ BIJ HET SPELEN HUN KLEEREN VUIL MAKEN. ZIJ WORDEN DIRECT WEER HEERLIJK FRISCH, WANNEER U ZE WASCHT IN

LUX

VRAAGT GRATIS - CAMERA PROSPECTUS!

L342-27

